

TAS, KAM IR JĀNOTIEK

Brālim Būnam un klātesošajiem, tas man, protams, ir liels gods atkal būt Sanbernardīno. Ar šo vietu saistās daudz brīnišķīgu atmiņu no aizgājušajām dienām. Un dzirdot, ka ierašanās šeit ir atstājusi ietekmi, kas joprojām ir dzīva, nu, tas patiešām liek tev justies patīkami, ka Tas Kungs vadīja mūs šajā virzienā pirms daudziem gadiem.

2 Es tikko kā sēdēju turpat autostāvvietā, nupat, un mēģināju atcerēties kaut ko, kas bija noticis. Tur bija Īzaksones kundze, viņa bija mans tulks Somijā, Somijas kampaņā, un viņa pienāca pie mašīnas tieši tad, kad es devos prom. Un viņa teica: “Es biju tava Somijas balss.” Un es vienkārši biju izbrīnīts, ka Īzaksones kundze dzīvo kaut kur šeit. Es to nezināju. Vai viņa šovakar varētu būt šeit? Meja Īzaksones kundze? Viņa ir no Somijas.

3 Pēc tam es atcerējos vēl vienu ievērojamu notikumu, un tā bija kāda viesmīle restorānā, kurā es ēdu, kaut kur netālu, to sauc par Antlera hoteli. Man šķiet, ka tā to sauc. Un šī kundze bija...es lūdzos kopā ar viņu. Viņai bija... Viņa, jauka sieviete, bet viņa nebija kristiete. Es uzaicināju viņu uz sanāksmi. Un viņa bija zaudējusi mazuli, un man šķiet, ka viņas vīrs...viņi bija pašķīrušies. Un mēs lūdzāmies, lai viņa izlīgtu ar vīru jeb lai viņi abi izlīgtu. Tā ka man vienkārši ir interesanti, varbūt šī kundze atrodas šeit. Saprotniet? Tas...

4 Un tad notika vēl viens notikums, no kaut kurienes, apmēram dienas brauciena attālumā, tika atvests mazs bērniņš. Un tas bija nomiris un gulēja mātes rokās. Un viņš tika atdzīvināts. Vai tas... Vai šis cilvēks atrodas šeit? Un viņš tika atvests, man šķiet, no štata, kas ir *tajā* virzienā, apmēram...tas ir uz ziemeļiem no šejienes. Un nabaga māte bija braukusi visu nakti, un tēvs, un tā māte tur sēdēja, bēdīga, turēdama mazo, mirušo sava bērna ķermenīti. Un es domāju: “Tāda ticība!” Pat ja es būtu vislielākais liekulis pasaulē, Dievs būtu pagodinājis šīs mātes ticību.

Es lūdzos, *šādi* turēdams šo mazuli savās rokās. Tas kļuva silts, sāka kustēties, atvēra savas aciņas. Es atdevu to atpakaļ mātes rokās. Tā ka viņi bija no kaut kurienes. Tomēr es nedomāju, ka viņi bija pentakosti, viņi bija vienkārši... Es domāju, ka tā bija vienkārši kaut kāda draudze, kas... Es pat nezinu, vai viņi bija kristieši, vai nē. Es viņiem nepajautāju. Es biju tik ļoti pacilāts par to mazuli, kas tika atkal atdzīvināts.

Kopš tā laika upē ir aizplūdis daudz ūdens, brāli Būn. Bet mēs joprojām kalpojam tam pašam Dievam, kurš paliek tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

5 Vienkārši skatījos apkārt un ieraudzīju, ka šeit sēž brālis Lerojs Kops. Ir pagājis daudz laika, kad es pēdējo reizi viņu redzēju. [Kāds brālis saka: “Tas ir Pols Kops.”–Tulk.] Pols, pareizi. Lerojs ir tavs tēvs, pareizi. [“Un viņš šovakar ir Krievijā, tāpēc lūdzieties par viņu.”] Ak vai! Krievija. Nu, tas ir... Es zinu, ka, tā kā šis brašais karavīrs ir tur, viņš tur nodarbojas ar Ķēniņa lietām. [“Pareizi.”] Tāpēc es, protams, priecājos atrasties šeit un dzirdēt, kā šis jaunais kalpotājs saka, ka viņu iedvesmoja tā kalpošana, kas mums bija, kad mēs šeit bijām. Tas ir tik saviļņojoši!

Un es ceru, ka, zinot, ka mums ir... Cilvēki stāv kājās, un mēs jūs pārāk ilgi neaizturēsim. Mēs atceramies tās lieliskās dziedināšanas kalpošanas.

6 Turklāt, es saprotu, ka kaut kur šeit netālu ir kāds brālis, kas notur dziedināšanas kampaņu, brālis Lerojs Dženkins. Man šķiet, ka tā tas ir. Un tāpēc es esmu ļoti pateicīgs, paļaujoties, ka Tas Kungs svētī viņu un dod viņam lielisku, lielisku kalpošanu. Tas...

Ak, es jutos patiešām pagodināts ienākt šovakar šādā dievnamā. Es vienmēr jutos labāk dievnamā nekā tajās auditorijās. Tur ir...lūk, nekas pret auditorijām. Bet, zini, es... Varbūt tā ir māņticība, vai arī es vienkārši... Man šķiet, ka tā ir patiesība. Saprotnat? Viņi... Kad tu ieej tajās auditorijās, kur notiek kaujas, cīkstēšanās, izrādes un viss pārējais, šķiet, ka tajās vietās uzturas ļaunie gari. Lūk, tā var šķist māņticība, bet tā tas nav. Bet, kad tu ieej dievnamā, tu parasti...protams, garīgā sanāksmē, šķiet, ka tas ir...ka tu jūties brīvāks, it kā tur kaut kas būtu, tur ir Dieva klātbūtne, zini, tas šķiet citādāk. Es nezinu, kāda ir ēkas ietekme, bet tā ir vieta, kur sanāk kopā cilvēki. Protams, tādi paši cilvēki ir arī citās vietās, bet tajās jaunajās vietās. Varbūt šādi domāju tikai es. Bet, tā vai citādi, es priecājos, ka šovakar es esmu šeit.

7 Un tā, mēs negribam jūs pārāk ilgi aizkavēt, jo cilvēki stāv kājās. Un rītvakar mēs šeit dosimies uz kādu citu vietu. Es pat nezinu, kur tas ir. Tas ir šeit tuvumā. [Kāds brālis saka: “*Orange Show* auditorijā.”–Tulk.] Kur? [“*Orange Show* auditorijā.”] *Orange Show* auditorijā, rītdienas vakara dievkalpojums. Es... Tas ir starp... Es runāju par turneju uzņēmējiem, pilnā Evaņģēlija uzņēmēju grupai, ar kuriem man ir bijusi privilēģija sludināt visā pasaulē. Un tāpēc tur...kāds ļoti labs draugs uzaicināja mūs šurp, un mēs priecājamies, ka šovakar esam šajā sapulcē.

8 Un tā, pirms mēs atveram Bībeli... Un tā, ikviens, kam ir fizisks spēks, var atvērt to *šādā* veidā. Saprotat? Bet, lai atvērtu mums Vārdu, lai atvērtu mūsu saprašānu un atklātu Rakstus, ir vajadzīgs Svētais Gars. Es ticu Bībelei. Es ticu, ka tas ir Dieva Vārds. Un es ticu, ka kādu dienu šī zeme jeb zemes cilvēki tiks tiesāti pēc šī Vārda. Lūk, tas var izklausīties dīvaini. Nu, ir daudzi, kas šai domai nepiekrīt.

9 Nesen es runāju ar kādu ļoti lojālu draugu, kurš ir katolis. Un viņš teica: “Dievs tiesās pasauli pēc katoļu baznīcas.” Ja tā ir taisnība, tad pēc kuras katoļu baznīcas? Saprotat? Tātad, ja Viņš tiesās to pēc metodistiem, tad kā ar baptistiem? Saprotat? Ja Viņš tiesās to pēc tās vienas, tad ar to otru ir cauri. Tā ka tur ir pārāk liels juceklis.

Bet mums ir jāvērsas pie Tās, lai noskaidrotu mūsu patieso apgalvojumu, un Bībele saka, ka Dievs tiesās pasauli ar Jēzu Kristu. Un Viņš ir Vārds. Jāņa Evaņģēlija 1. nodaļa: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū.” Un vēstulē Ebrejiem 13:8 ir teikts, ka “Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi”. Un es ticu, ka tā ir patiesība. Lūk, es ticu, ka...

10 Dievs sākumā, būdams bezgalīgs Dievs, Viņš ir ierobežots...tas ir, bezgalīgs. Mēs esam ierobežoti. Viņa prāts ir tik ļoti lielāks, un mēs ar savu ierobežoto prātu nespējam saprast Viņa lielo, bezgalīgo gudrību. Un tādējādi, kad Viņš kaut ko saka, mums tas var šķist ļoti dīvaini, kad mēs dzirdam Viņu sakām kādu lietu Rakstos, taču tam ir jānotiek. Es ticu, ka Viņa Vārdi nekad nezudīs. Tādējādi es ticu, ka Dievs, zinādams, ka mēs savā ierobežotajā prātiņā nespētu uzskaidrot Viņa lielo prātu, Viņš pats izskaidro Savu Vārdu. Viņam nav vajadzīgs neviens skaidrotājs. Viņš pats izskaidro Savu Vārdu, apstiprinādams šo Vārdu atbilstošajā laikā.

11 Es ticu, ka Dievs sākumā...ka Noass bija Vārds tam laikam, viņa vēstījums.

Un tā, pēc tam nāca...atnāca Mozus. Mozus nebūtu varējis paņemt to Vārdu, kas bija Noasam. Viņš nevarēja uzbūvēt kuģi un aizvest viņus ar to no Ēģiptes pa Nīlas upi jeb uz apsolīto zemi un tā tālāk. Viņa vēstījums nedarbojās Noasa dienās; tas bija daļa no Dieva Vārda, kas bija apstiprināts kā patiesība caur Mozu.

Tāpat arī Jēzum nebūtu varējis būt Mozus Vārds. Un... Lutērs nebūtu varējis paturēt to vārdu, kas bija katoļu baznīcai. Veslijs, viņš nevarēja paturēt Lutera Vārdu. Un pentakosti, viņi nevarēja paņemt to Vārdu, kas bija metodistiem. Viņi... Saprotat?

Draudze aug. Katrs periods, tas ir iedalīts šeit Rakstos. Tātad Dievs caur Svēto Garu atklāj Savu Vārdu, pats izpauzdams to un apstiprinādams to, parādot, ka tas ir Viņa Vārds, kas tiek piepildīts tajā laikā, kad tas ir apsolīts.

12 To pateica Jēzus. Viņš sacīja: “Ja jūs nevarat noticēt Man, tad ticiet tiem darbiem, ko Es daru,” jo tie apliecināja, kas Viņš ir, saprotiet. Ja vien kāds būtu zinājis Rakstus...

Lūk, Viņš atnāca tik savādi, tik dīvaini, ka cilvēki negribēja Viņam ticēt, jo “Viņš, būdams cilvēks, padarīja Sevi par Dievu”.

Tātad Viņš bija Dievs, ārējā apveidā. “Dievs bija Kristū, samierinādams pasauli ar Sevi.”

“Un neviens cilvēks nevar darīt šos darbus, ja Dievs nav ar viņu,” kā mēs zinām, to teica Nikodēms, ka sinedrijs tam ticēja.

13 Lūk, mēs zinām, ka tas Vārds... Ja vien viņi būtu zinājuši Vārdu! Viņš teica: “Ja jūs būtu zinājuši Mozu, jūs zinātu Mani, jo Mozus rakstīja par Mani.” Un mēs redzam... Ja viņi būtu ieskatījušies Rakstos, paskatījušies, ko bija paredzēts darīt Mesijam, tad viņi būtu pazinājuši Viņu

caur to apliecinājumu, ka “Dievs caur Kristu samierināja pasauli ar Sevi” un īstenoja visus apsolījumus par Mesiju, kas Viņam bija jādara. Jēzus liecināja par to Vārdu, padarot to Vārdu dzīvu tajā laikā.

14 Un es ticu, ka tieši tajā mēs dzīvojam šodien: Dievs apliecina Savu Vārdu, apstiprinot, ka Viņš darīs to, ko Viņš pateica. Un tā, mēs zinām, ka šī ir tā pestīšanas diena, kad Dievs aicina cilvēkus no pasaules, no grēka dzīves uz kalpošanas dzīvi. Un šajā dienā, kad Dievs ir izlējis Savu Garu no augšienes, šīs dienas kalpošanu ir jāpavada varenām zīmēm un brīnumiem. Tas ir...kad agrais un vēltais lietūs līst kopā. Un mēs zinām, ka ir paredzētas varenas zīmes un brīnumi, kaut arī daudzās lielās konfesijās tas ir noraidīts.

Bet es esmu ļoti pateicīgs par šīm atvērtajām durvīm, kas man ir bijušas, lai ienāktu, un par to iedvesmu, ko tas ir devis tādiem jauniem cilvēkiem kā jūsu mācītājs šeit. Tas ir līcis viņiem... Kad es sāku novecot un zinu, ka manas dienas ir skaitītas, un tagad zinu, ka šie jaunie vīri var paņemt šo vēstījumu un nest to līdz Tā Kunga atnākšanai, ja Viņš neatnāks manā paaudzē. Lai gan es ceru Viņu ieraudzīt, es gaidu Viņu katru dienu, esmu nomodā, uzturot sevi gatavu tai stundai.

15 Tagad, pirms mēs lasīsim Viņa Grāmatu, parunāsim ar Autoru, noliekdami savas galvas.

Debesu Tēvs, mēs pateicamies Tev, ka šovakar esam dzīvi un atkal esam atgriezušies šajā lieliskajā pilsētā. Sēžot šeit, starp šīm kalnu ainavām, skatoties augšup un redzot sniegu, un tajā pašā laikā zied apelsīni, cik brīnišķīgā pasaulē Tu esi devis mums dzīvot! Un mēs redzam, kā cilvēks ir iejaucies un rīkojies šajā pasaulē, tas liek mums nokaunēties par sevi, Tēvs.

Mēs šovakar esam šeit, lai mēģinātu pielikt pūles, mēģinātu panākt, lai cilvēki ierauga to vareno, ko Dievs ir izdarījis, un zina, ka ir kaut kas vēl lielāks tur tālāk. Lai mēs skatāmies uz to šovakar, Tēvs, pievērsoties Tavam Vārdam un lasot to. Mēs varam izlasīt to, Tēvs, bet lai Svētais Gars atklāj to mums caur atklāsmi. Mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

16 Un tā, tie, kam varbūt patīk pierakstīt un lasīt Rakstus kopā ar kalpotāju, kā...kā tas parasti tiek lasīts... Un mēdza būt tā, ka es...pirms daudziem gadiem man nevajadzēja pierakstīt savas Rakstu vietas un visu pārējo. Bet kopš tā laika es esmu nedaudz novecojis. Saprotat? Man tikko kā apritēja divdesmit pieci gadi, pavisam nesen, pirms divdesmit pieciem gadiem. Tāpēc tas vairs nav tik vienkārši. Bet es joprojām cenšos turēties pie visa, ko es zinu darīt Viņa Vārdā, līdz Viņš mani pasauks.

17 Un tā, pievērsīsimies svētā Jāņa 14. nodaļai, ļoti pazīstamai Rakstu vietai, ko es gribu izlasīt šovakar, lai paņemtu no turienes kontekstu, ja Tas Kungs gribēs. To zina teju vai visi. Šķiet, ka to bieži izmanto bērnu dievkalpojums. Ja es gribētu sludināt kādās bēres, tad tās būtu šīs pasaules bēres. Lai tā nomirst un piedzimt no jauna. Jāņa Evaņģēlijs 14:1 līdz 7, manuprāt, es esmu to šeit atzīmējis.

“Jūsu sirdis lai neizbīstas: ja jūs esat ticējuši Dievam, ticiet arī Man.

Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, Es būtu jums pateicis. Es eju un sataisīšu jums vietu.

Un, kad Es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, būtu arī jūs.

...kur Es noeju, to ceļu jūs zināt.”

Toms Viņam saka: “Kungs, mēs nezinām, kurp Tu ej; kā lai mēs zinātu ceļu?”

Jēzus viņam saka: “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani.

Ja jūs Mani būtu pazīnuši, jūs būtu pazīnuši arī Manu Tēvu: kopš šī brīža jūs Viņu pazīstat un esat Viņu redzējuši.”

Lai Tas Kungs pievieno Savas svētības Viņa Vārda lasījumam. Un mēs vēl atsauksimies uz to, virzoties uz priekšu, kamēr mēs gribam vienkārši norunāt nelielu mācībstundu draudzei.

18 Vakar vakarā es biju Jumā, Arizonas štatā, kur tagad ir manas mājas. Es... Kad es agrāk biju

šeit, es dzīvoju Džefersonvilā, Indiānas štatā. Un tagad es esmu Arizonā vīzijas dēļ, kas mani aizsūtīja uz turieni pirms dažiem gadiem. Un tagad mēs dzīvojam tur. Man tur nav nevienas draudzes.

Brālis Grīns, mūsu brālis šeit, kas ir ar mums, ir izveidojis dievnamu, kur viena no Dieva Asambleju draudzēm, Asambleju draudze pilsētas centrā... Viņi apvienojās, un es domāju, ka viņi visi savienojās ar brāli Broku un brāli Gilmoru, un tas dievnams palika tukšs. Un brālis Perijs Grīns no Teksasas pārcēlās un paņēma to vietu, viņš sadarbojas ar mums. Mēs priecājamies dzirdot, ka brālis Grīns ir atkal atvēris to draudzi, kas bija slēgta.

19 Un pagājušajā vakarā, runājot kristīgajiem uzņēmējiem tur Jumā, es runāju par "aizraušanas" tēmu. Nu, varbūt tas bija neparasts temats, ko runāt banketā, taču gandrīz visi tur bija kristieši. Un tieši tā tas notiek tādu kampaņu laikā kā šī vai kādā draudzē. Es tagad varētu pajautāt: "Cik daudzi no jums ir kristieši?" Droši vien paceltos ikviena roka. Jūs esat kristieši. Un tādēļ, ja mēs esam kristieši, es uzskatu, ka mums būtu jābūt informētiem jau iepriekš. Mums nav tikai jāizsaka minējumi; mēs esam informēti, kāds būs mūsu galamērķis.

20 Un par to es gribu parunāt šovakar. Un tēma būs: *Tas, kam ir jānotiek*. Un tā, vakar vakarā es runāju par "aizraušanu", tāpēc šovakar es vēlos runāt par šo tēmu, lai es varētu sasaistīt to ar pagājušā vakara vēstījumu. Un tā, būs aizraušana, mēs to zinām. Tam ir jānotiek nākotnē.

21 Un tā, Jēzus šeit runā par to, ka Viņš ir aizgājis pa priekšu, lai sagatavotu mums vietu. "Lai jūsu sirdis neiztrūkstas." Un tā, Viņš runāja ar ebrejiem. Sacīja: "Lūk, jūs ticējāt Dievam, ticiet arī Man. Tāpat kā jūs esat ticējuši Dievam, ticiet Man, jo Es esmu Dieva Dēls." Saprotat? Un Dievs... Citiem vārdiem sakot: "Es un Mans Tēvs esam Viens. Mans Tēvs mājā Manī. Un to, ko jūs redzat Mani darām, tas neesmu Es, tas ir Mans Tēvs, kas mājā Manī; Viņš dara šos darbus."

"Dievs bija Kristū, samierinādams pasauli ar Sevi."

22 Tiem no paaudzes paaudzē apmācītajiem ebrejiem bija viegli noticēt, ka eksistē varens, pārdabisks Dievs. Bet domāt, ka šis Dievs ir nonācis lejā un izpauž Sevi caur Sava Dēla, Jēzus Kristus personu, ka Dievs mājā miesas ķermenī – tas viņiem bija nedaudz par daudz, lai to saprastu.

Bet Viņš sacīja: "Tātad, kā jūs esat ticējuši Dievam, ticiet arī Man. Jo Mana Tēva namā ir daudz mājokļu, un Es eju, lai sagatavotu vietu jums." Jēzus dzīvei uz zemes teju teju bija jābeidzas.

Viņš bija parādījis cilvēkiem un pierādījis viņiem ar lielām zīmēm un brīnumiem, un ar norādēm uz Bībeli, uz kuru Viņš atsaucās par Sevi, ka Viņš ir miesā izpausts Jehova. Un Viņš pierādīja, ka Viņš ir izpausts Dievs.

Un tā, Viņš teica: "Kad jūs redzat, ka Mana dzīve beidzas, tā beidzas ar noteiktu mērķi. Un Es aizeju projām, lai sagatavotu vietu jums, lai tur, kur Es esmu, arī jūs būtu." Tādējādi Jēzus saka saviem mācekļiem, ka šī dzīve nebeidzas ar nāvi.

23 Lūk, sakot, ka šis bija teksts bērēm, atcerieties, mēs...nāve atrodas tieši mūsu priekšā, un mēs nezinām, vai...šajā ēkā šovakar var būt ir kāds, kurš neiznāks no šejienes dzīvs, šajā fiziskajā dzīvē. Lūk, cik tas ir nenoteikti. Piecas minūtes no šī brīža...var gadīties, ka šajā ēkā esošie jaunie, veselīgie, jaunie cilvēki piecu minūšu laikā var kļūt par līķiem. Tā ir taisnība. Un atkal, var būt tā, ka pēc piecām minūtēm mēs visi varam būt godībā. Mēs vienkārši nezinām. Tas ir Dieva rokās. Jēzus teica, ka Viņš pats nezina, kad pienāks tas laiks, bet...tas bija tikai Tēva rokās.

24 Lūk, bet Viņš stāstīja viņiem, ka pēc nāves ir dzīve. Jo: "Es aiziešu un sagatavošu vietu," tas ir, lai viņus uzņemtu; tas parāda, ka tur (Viņš runāja ar viņiem), ka ir dzīve pēc šīs dzīves beigām. Un kādu mierinājumu tam vajadzētu dot mums visiem – zināt, ka pēc šīs dzīves beigām ir dzīve, kurā mēs ieiesim. Un, kad tu kļūsti vecāks, tas kļūst tev arvien reālāks. Kad tu sāc pamanīt, ka tavas dzīves dienas tuvojas beigām, tad tas sāk...tu paliec tajā nopietnāks, gatavojoties tam lielajam notikumam. Tas ir...tas ir šīs pašas dzīves turpinājums citā pasaulē, citā vietā.

25 Jūsu piedzimšana šeit bija ieplānota. Es domāju, ka jūs tam ticat. Ikvienam no jums zina, ka mūsu dzimšana bija ieplānota. Vai jūs zinājāt, ka jūsu eksistence šeit neradās tikai kā kāds mīts vai kāda doma? Dievs bija visu pilnībā ieplānojis pirms pasaules radīšanas, ka tu būsi šeit. Bezgalīgais

Dievs zināja. Un, lai būtu bezgalīgs, Viņam bija jāzina katra blusa, kas jebkad būs uz zemes, un cik reižu tā samirkšķinās savu aci. Tā ir bezgalība. Saprotat? Jūsu...mūsu maziņais...maziņais prāts nespēj izprast, ko nozīmē “bezgalīgs”. Bezgalīgais Dievs, Viņš zināja visu. Tādējādi viss ir savā vietā.

26 Ja mēs pazīstam Dieva Vārdu, mēs zinām, kur mēs dzīvojam. Mēs zinām to stundu, kurā mēs dzīvojam. Mēs zinām, kas ir priekšā. Mēs redzam, kam esam izgājuši cauri. Un Dieva Grāmata ir Jēzus Kristus atklāsmē, Viņa darbi cauri periodiem, kas bija līdz pat Atklāsmes grāmatai, un tad Viņa apsolījumi, kam ir jānāk. Tā ka visi Viņa apsolījumi ir patiesi. Dievs nevar izteikt kādu Vārdu, neapstiprinādams to. Katram Viņa sacītajam Vārdam ir jāpiepildās. Pirms pasaules radīšanas...

27 Daži cilvēki putrojas 1. Mozus grāmatā, kad viņi saka: “Dievs atkārtojas.” Nē. Vienkārši jūs saprotat nepareizi. Saprotat?

Dievs sākumā, Viņš pateica: “Lai top. Lai top. Lai top.” Pasaule bija vienkārši tumša, haosā. Pat tad, kad Viņš pateica: “Lai top gaisma,” varbūt pagāja simtiem gadu, līdz gaisma parādījās. Bet, kad Viņš to izteica, tam ir jānotiek. Tam ir jābūt šādi. Saprotat? Un Viņš izteica Savu Vārdu. Tās sēklas bija zem ūdens. Kad Viņš nožāvēja zemi, tad tās sēklas uzdīga. Tam, ko Viņš saka, ir jānotiek.

28 Viņš pateica caur praviešiem... Es atsaucos uz to vakar vakarā. Piemēram, paņemsim Jesaju, viņš teica: “Jaunava taps grūta.” Kurš gan būtu iedomājies, ka tik cienījams vīrs ļaužu vidū varētu pateikt šādus vārdus: “Jaunava taps grūta.” Bet tā kā viņš...

Pravietis ir Dieva atstarotājs. Viņš ir tā izveidots, ka viņš nevar runāt savus vārdus; tam, ko viņš saka, ir jābūt Dieva Vārdiem. Viņš ir gluži kā atstarotājs, un viņš ir Dieva mute.

Un tādējādi viņš teica: “Jaunava taps grūta.” Varbūt viņš to nesaprata, bet Dievs bija izteicis to caur viņu. Jo Viņš apsolīja, ka “Viņš neko nedarīs, pirms neatklās to Saviem kalpiem praviešiem”. Pēc tam, kad viņš to pateica, pagāja astoņi simti gadu, līdz tas notika. Bet tam bija jānotiek.

Visbeidzot šie Dieva Vārdi noenkurojās kādas jaunavas dzemdē, un viņa kļuva grūta un dzemdēja Imanuēlu. “Mums ir piedzimis Bērns, mums ir dots Dēls. Un Viņu sauks Padomdevējs, varenais Dievs, miera Valdnieks, mūžīgais Tēvs.” Tam bija jānotiek šādi, jo Dievs bija to izteicis caur savu praviešu muti. Un visiem Dieva Vārdiem ir jāpiepildās.

Tādējādi mēs zinām, ka Jēzus ir aizgājis, lai sagatavotu vietu, lai uzņemtu cilvēkus pie Sevis. Kas ir šie ļaudis? Es ceru, ka tie ir...ka mēs esam daļa no šiem ļaudīm šovakar. Ja tu neesi, mans draugs, tad Dievs ir uztaisījis ceļu, nosacījums, lai arī tu varētu tikt iekļauts tajā, ja tu vēlies. Tev ir brīvas gribas izvēle, tu vari rīkoties, kā vien vēlies. Bet ievērojiet, lūk, tajā pasaulē, kam ir jānāk... Ir pasaule, kurai ir jānāk.

29 Tieši tāpat kā jūsu piedzimšana šeit, kā es teicu, jūs bijāt sagatavoti. Dievs zināja, ka tu būsi šeit.

Un tagad tu zini, pat tās lietas, ko izdarīja tavi vecāki...lūk, cilvēki domā, ka tas nenonāk no paaudzes paaudzē, bet tas tā notiek.

30 Man šķiet, ka tas ir vēstulē Ebrejiem, apmēram 7. nodaļā, tur Pāvils (es domāju, ka to uzrakstīja viņš) runā par kādu lielu notikumu, kas notika ar Ābrahāmu, ka viņš samaksāja desmito tiesu Melhisedekam, kad viņš atgriezās pēc ķēniņu sakāves. Un, lūk, viņš teica, ka “Levijs bija Ābrahāma gurnos, kad viņš satika Melhisedeku, atgriežoties pēc ķēniņu sakāves”. Un tad viņš ieskaitīja to, ka arī Levijs samaksāja desmito tiesu, kad viņš bija Ābrahāma, sava vec-vec-vectēva gurnos.

Un Viņš piemeklē cilvēku grēkus pie viņu bērniem no paaudzes paaudzē, kuri netur Viņa Vārdu. Saprotat?

31 Dievs jūs visus bija ielānojis. Dievam nekas nenotiek nejauši. Viņš zina visu par to. Tas viss bija ielānots, ielānots pirms daudzām paaudzēm, lai jūs varētu būt šeit šovakar. Vai jūs to

zinājāt? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.]

Tikai padomājiet, ka jūs reiz... Es pateikšu to vēlreiz. Jūs reiz bijāt savā tēvā, sava tēva gēnos. Lūk, tajā laikā viņš tevi nepazīna, un arī tu nepazīni viņu tajā laikā. Bet, redziet, tad tu tiki ielikts augsnē, savas mātes dzemdē, caur svētu laulību. Un pēc tam tu kļuvi par izpaustu personību pēc sava tēva tēla; tad tur ir sadraudzība.

32 Un tā, vienīgais veids, kā tu vari būt Dieva dēls vai meita... Jo tev ir jābūt...jābūt mūžīgajai dzīvībai. Un ir tikai viena veida mūžīgā dzīvība, un tā ir Dieva dzīvība. Ir tikai viena veida mūžīgā dzīvība, un tas ir Dievs. Un, lai būtu Dieva dēls, tev bija jābūt Viņā vienmēr. Tavs dzīvības, garīgās dzīvības gēns šodien bija Dievā, Tēvā, pirms vēl bija kāda molekula. Saprotat? Un tu neesi nekas cits kā tā dzīvības gēna, kas bija Dievā, izpausme kā Dieva dēls.

Tagad tu esi izpausts pēc tam, kad Viņa Vārds ir ienācis tevī, lai izgaismotu šo periodu, tu esi tā izpausme: Dieva dzīvība tevī, jo tu esi Dieva dēls vai meita. Tāpēc... Vai jūs saprotat, ko es gribu pateikt? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Saprotat? Jūs esat... Jūs esat padarīti tagad, jūs sēžat šajā draudzē šovakar, jo jūsu pienākums ir izpaust Dievu šai valstij un šiem cilvēkiem, un šai apkārtni, ar kuru jūs esat saistīti.

Lai kur tu arī esi, Dievs zināja, ka tu būsi šeit, jo tev ir jābūt vienam no Viņa gēniem jeb Viņa atribūtiem. Tev noteikti bija jābūt. Ja tev kādreiz...ja tev ir mūžīgā dzīvība, tad tā vienmēr ir bijusi mūžīgā dzīvība. Un Dievs, pirms vēl bija kāda pasaules radīšana, zināja, ka tu būsi šeit. Un, kad Vārds jeb ūdens, “mazgāšana ar Vārda ūdeni” nonāca uz tevis, tas izpaudās radījumā. Tagad tev ir sadraudzība ar savu Tēvu, Dievu, tieši tāpat, kā ar savu zemes tēvu. Saprotat? Jūs esat tā Ķēniņa pilsoņi; nevis pilsoņi, bet jūs esat bērni, dzīvā Dieva dēli un meitas, ja mūžīgā dzīvība mājā jūsos.

Lūk, ja tas tā ir, tad Jēzus bija izpausta Dieva pilnība. Viņš bija Dieva pilnība miesā. Tādējādi, kad Viņš atnāca uz zemes un tika izpausts miesā, tad jūs bijāt šeit Viņā, jo Viņš bija tas Vārds. Iesākumā bija Vārds, Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds kļuva miesa un mājāja mūsu vidū.” Vārds kļuva miesa. Tādējādi tu staigāji kopā ar Viņu, kad tu biji Viņā, kad Viņš bija uz zemes. Tu cieti kopā ar Viņu un tu nomiri kopā ar Viņu. Tu tiki apglabāts kopā ar Viņu. Un tagad jūs esat augšāmcēlušies kopā ar Viņu, izpausti Dieva atribūti, sēdināti debesīs Jēzū Kristū; jau uzcelti, augšāmcelti jaunai dzīvei un sēdināti debesīs Kristū Jēzū. Ak, tas nozīmē tik daudz mūsdienās, draudze! Tas mums nozīmē tik ļoti daudz, redzēt sevi pozicionāli izvietotu Jēzū Kristū!

33 Un tā, ja mēs esam tie Dieva atribūti, mēs nevaram dzīvot no ticības mācībām; mēs nevaram dzīvot no konfesionālisma. Mums ir **jādzīvo no Vārda, jo līgava ir daļa no Līgavaiņa, tāpat kā jebkura sieva ir daļa no sava vīra. Tādējādi mums ir jābūt šim Vārdam-līgavai. Un kas ir šis Vārds-līgava? Šī laika izpausme, līgava, nevis kāda ticības mācība vai kāda konfesija, bet gan dzīvs Dieva orākuls, dzīvs Dieva atribūts, kas parāda pasaulei Dieva atribūtus līgavas veidošanā, kam ir jātiek izpaustam šajā laikā, kurā mēs dzīvojam šobrīd.**

34 Mārtiņš Lutērs nevarēja izpaust tos atribūtus, ko izpaužam mēs, jo tas bija sākumā, augšāmcelšanās, kā kviešu grauds, kas iekrita zemē.

35 Lūk, es citēšu to vēlreiz. Jūs droši vien esat lasījuši to grāmatu, kurā tas vācietis mani izsmēj un saka, ka es esmu visu fanātiķu fanātiķis. Viņš...viņš ir absolūti pret visu, kas tiek saukts par Dievu, un pat uzjautrinājās par Dievu. Teica: “Dievs, kurš varēja atvērt Sarkano jūru un,” teica, “izvest savus ļaudis, sēdēja, salicis Savas rokas uz vēdera, un visus tumšos viduslaikus ļāva visiem tiem cilvēkiem mirt un ciest, un ļāva lauvām ēst tos mazos bērņus...”

36 Saprotiet, visa programma...visa draudze ir būvēta uz Dievišķās atklāsmes. Jēzus teica Mateja Evaņģēlija 16. nodaļā: “Miesa un asinis tev to neatklāja, bet tev to atklāja Mans Tēvs, kas ir debesīs.” Kas tas bija? Atklāsmē par to, kas Viņš bija. “Un uz šīs klints Es celšu Savu draudzi, un elles vārti to neuzvarēs.” Saprotat?

Jēzus Kristus atklāsmē šajā laikā, nevis tas, kas Viņš bija citā laikā, bet tas, kas Viņš ir tagad; Bībele izsaka, ka tas aug Līgavā līdz pilnīgam augumam. Tādējādi, ja tam Kristus kviešu graudam vajadzēja iekrist zemē, tad arī līgavai vajadzēja iekrist zemē tumšo viduslaiku laikā. Jebkuram

graudam, kas iekrīt zemē, ir jānomirst, citādāk tas nevar pats sevi radīt, sevi atražot. Un tai lielajai draudzei, ko Viņš izveidoja Vasarsvētku dienā, atsūtot Svēto Garu, bija jāpiedzīvo mocības un jānonāk dubļos, jānonāk zemē tumšajos viduslaikos, lai atkal izlīstu ārā Lutera laikā un sasniegtu Jēzus Kristus līgavas pilno augumu šajā pēdējā dienā. Saprotat? Nekāda cita ceļa...

37 Tādējādi līgava iznāks aizraušanā. Un tas viss ir Dieva ieplānots, tas viss ir sagatavots. Jau no paša iesākuma Viņš zināja katru cilvēku, katru vietu, kurš sēdēs, visu par to. Tas viss ir ieplānots jau iepriekš. Dievs zināja, ka tas būs šeit. Un kad... Viņš uztaisiņa to tādā veidā, lai tad, kad mēs tur nonāksim... Viņš ir aizgājis, lai sagatavotu mums vietu. Un, kad mēs tur nonāksim, tas viss būs sagatavots tieši tāpat, kā ir sagatavots šis vakars, kā ir sagatavota šī stunda. Jā. Visas šīs lietas Viņam pasaka Viņa lielā iepriekšzināšana, caur paredzējumu.

38 Viņš ir visuresošs, jo Viņš ir viszinošs; viszinošs, jo Viņš ir visuresošs. Tādējādi caur Savu iepriekšzināšanu... Lūk, Viņš nevar būt vienkārši kā vējš virs zemes virsmas, jo Viņš ir Būtne. Viņš nav tikai mīts, Viņš ir Būtne. Viņš mājo. Viņš pat mājo kādā namā. Viņš mājo vietā, ko sauc par debesīm. Un tādējādi caur Savu...būdams visuresošs, būdams viszinošs, zinādams visas lietas, tad Viņš ir visuresošs, jo Viņš zina visu.

39 Jūs... Lūk, jūs augāt no savas dzimšanas... Kad jūs piedzimāt un nācāt šajā pasaulē, Dievs zināja, ka jūs būsiet šeit uz šīs zemes, un jūs augāt no dzimšanas līdz briedumam. Tas, kas jums šķita ļoti dīvains kā jaunai sievietei, kā jaunam zēnam, kā bērnam, tagad šķiet ļoti reāls. Kad tu biji bērns, tu nevarēji to saprast. Bet tagad, kad tu kļuvi pieaudzis, tu sāc saprast un atzīt, ka viss ir iekārtots tieši tā, kā vajag. Un tev...tagad tas tev patiešām kaut ko nozīmē.

40 Tāpat ir arī tavā garīgajā piedzimšanā. Tu dari lietas, ko tu nesaproti, kad esi mazs bērniņš; tu ej pie altāra, tu atdod savu dzīvi Kristum. Tu dari tik dīvainas lietas. Tu esi neziņā, kāpēc tu to dari. Bet mazliet vēlāk, kad tu pieaudz, tad kā nobriedis kristietis tu to saproti. Saprotat? Kaut kas noklikšķ, tu saproti, kāpēc tev tas bija jādara. Tava garīgā piedzimšana... Tava dabiskā piedzimšana attēlo tavu garīgo piedzimšanu.

Cik ļoti...ļoti tas iederējās tev šajā dzīvē, kad tu augi, viss precīzi iederējās, jo tu biji tam veidots. Vai tas nebija dīvaini, kad tajā vakarā tu iesteberēji tajā misijā, tajā telts sanāksmē vai tajā mazajā draudzītē kaut kur uz ielas stūra, un kaut kas, ko tas sludinātājs sludināja, kādu noteiktu tēma, un tu vienkārši nokriti pie altāra? Saprotat? Saprotat? Dievs zināja to pirms pasaules radīšanas. Saprotat? Toreiz tas...tas šķita tev dīvaini, kāpēc tu tā rīkojies. Bet tagad tu saproti; tu zini, kas notika. Tas tik ļoti tev iederas šajā dzīvē, un tā tas būs arī tajā dzīvē, kurai ir jānāk. Šī pasaule un tās dzīve, šķiet, virzās uz priekšu, kamēr tu pieaudz. Šķiet, ka tev viss virzās labi.

41 Es neticu, ka cilvēks šeit atrodas nejaušības dēļ. Lūk, vienkārši aizdomājieties: kad jūs atnācāt pasaulē, visam bija jābūt sagatavotam jeb iepriekš sagatavotam priekš tevis. Man ir grūti saprast, kā gan mēs varētu domāt, ka Dievs, kas varēja sagatavot mums visas šīs labās lietas, nebūtu...ka mēs nevarētu Viņam uzticēties. Ja jau Viņš ieveda mūs šajā haosā, kurā mēs tagad atrodamies, un sagatavoja mums šeit šīs dzīves labās lietas, cik gan daudz vairāk mēs varam uzticēties Viņam, ka Viņš sagatavos visas tās lietas, kam ir jānāk, saprotiet, tās mūžīgās lietas! Tas šķiet, kā es saku, ļoti dīvaini.

42 Un...un es nedomāju, ka debesis ir tāda vieta, par kādu man mēdza stāstīt mamma. Es ticu, ka draudze ir izaugusi no tā. Padomā tik, mēdza būt, pirms simts vai divsimt gadiem, man šķiet, tie vecie ļaudis ticēja, ka ikviens, kas nomira, devās augšup debesīs, un viņam bija arfa, un viņš sēdēja tur uz mākoņiem, un...un spēlēja arfu. Lūk, viņi zināja, ka pastāv vieta, ko sauc par debesīm. Bet viņi... Ja tas tā būtu, tad mūziķi mūs pārspētu, saprotiet. Bet mēs... Bet tā nav tāda veida vieta. Tā vispār nav arfu spēlēšana. Es ticu...es neticu, ka Bībele māca ko tādu. Bet tāds bija viņu priekšstats, pirms atnāca Vārda pilnība jeb septiņu zīmogu atvēršanās, kas ir apsolīta mums šajā periodā, lai tad mēs saprastu.

Es ticu, ka debesis ir reāla vieta tieši tāpat, kā šī ir reāla vieta, saprotiet, jo Dievs sāka mūs mūsu garīgajā izaugsmē šajā vietā. Un es ticu, ka Debesis ir tikpat reāla vieta kā šī vieta, kur mēs nesēžam mūžīgi un nesēžam tur vienkārši uz mākoņa. Mēs vienkārši nestrinkšķināsim mūsu arfu

visu laiku. Bet mēs dodamies uz reālu vietu, kur mēs darīsim dažādas lietas, kur mēs dzīvosim. Mēs strādāsim, mēs baudīsim, mēs dzīvosim. Mēs dodamies uz dzīvi, uz reālu mūžīgo dzīvi. Mēs dodamies uz Debesīm, uz paradīzi. Tieši tāpat kā Ādams un Ieva strādāja un dzīvoja, un ēda, un baudīja Ēdenes dārzā pirms grēka ienākšanas; mēs atkal esam atpakaļceļā uz turieni, taisni atpakaļ. Pirmais Ādams caur grēku mūs no turienes izveda. Otrais Ādams caur taisnīgumu mūs atkal ievēd atpakaļ, attaisno mūs un atkal ievēd iekšā.

43 Tagad tiem, kas ņem šīs lentes, es gribu, lai jūs paņemtu vēstījumu par “taisnošanu”. Un jūs taču ņemat lentes, es gribu, lai jūs to saprastu. Es runāju par to šeit pirms kāda laika.

44 Paskatieties, kā jūsu zemes vecāki, pirms jūs parādījāties šeit, viņi jau iepriekš zināja, ka jūs atnāksiet, sagatavojās jūsu atnākšanai. Vienkārši aizdomājieties par to, jūsu zemes vecāki. Un zemes vecāki ir tikai debesu Vecāka līdzība. “Ja mēs zinām, kā dot labas dāvanas saviem bērniem, cik daudz vairāk jūsu debesu Tēvs zina, kā dot labas dāvanas Saviem bērniem.” Jēzus runāja šos vārdus. Saprotat?

Viņi sagatavojās jūsu atnākšanai. Viņi uztaisīja mazu gultiņu vai dabūja mazus...kādus mazus zābacīņus un drēbītes, un tā tālāk. Viņi sagatavoja visu tavai atnākšanai, sagatavoja vēl pirms tavas atnākšanas uz zemes.

45 Jēzus ir aizgājis, lai sagatavotu visu mūsu nonākšanai tur. Un tā, ievērojiet. “Mana Tēva namā ir daudz mājokļu.” Vai arī...

Es nedomāju kaut ko pielikt Vārdam vai atņemt no tā, jo mums tā nav jādara. Atklāsmes 22. nodaļā ir teikts: “Ikviens, kas pieliks kādu vārdu vai atņems no tā kādu vārdu...” Bet ļaujiet man izteikt to kā...nevis kā papildinājumu, bet vienkārši, lai izceltu domu.

“Mana Tēva namā ir daudz dažādu mājokļu.” Es neticu, ka tad, kad mēs nokļūsim debesīs, mēs būsīm...ka visi izskatīsies pilnīgi vienādi. Es neticu, ka visas būs blondīnes vai brunetes, vai...vai mazi, vai visi lieli, vai...vai visi milži.

Es ticu, ka Dievs ir dažādības Dievs. Pasaule to pierāda. Viņam ir lieli kalni un mazi kalni; Viņam ir līdzenumi; Viņam ir tuksneši; Viņam ir dažādas lietas, jo Viņš ir radījis to tā, kā Viņš to vēlējas. Un Viņš uztaisīja gadalaikus: vasaru, ziemu, pavasari, rudeni. Viņš uztaisīja gadalaikus. Tas parāda, ka Viņš ir daudzveidības Dievs. Viņš radīja jūs dažādus. Daži cilvēki ir ļoti vētraini un daži ir ļoti dogmatiski, bet citi ir jauki, citi ir laipni. Un vienkārši ir visdažādākie cilvēki un...Viņa valstībā.

46 Paskatieties uz svēto Pēteri un novērtējiet viņu pēc Andreja. Saprotat? Andrejs bija tas lūgšanu kareivis, vienkārši visu laiku bija uz ceļiem. Bet apustulis Pēteris bija viens no tiem kūdītājiem, kurš sludināja, un tā tālāk. Un Pāvils bija vairāk tāds kā zinātnieka tips, vairāk kā pravietis vai kaut kas tamlīdzīgs, un atturīgs...

47 Un, redziet, Mozus uzrakstīja pirmās četras grāmatas no Vecās, tas ir, viņš uzrakstīja Veco Derību. Pārējais bija likumi un ķēniņi, un psalmi, un tā tālāk, un tas, ko uzrakstīja kāds no praviešiem. Bet Mozus uzrakstīja likumus, Bībeles pirmās četras grāmatas: 1. Mozus, 2. Mozus, 3. Mozus un 5. Mozus grāmatu.

48 Un pēc tam Pāvils uzrakstīja Jauno Derību. Tā ir taisnība. Matejs, Marks, Lūka un Jānis pierakstīja darbības, kas bija notikušas, un tā tālāk. Bet Pāvils atdalīja bauslību un žēlastību, un nolika to savā vietā. Saprotat? Viņš bija Jaunās Derības rakstītājs. Viņš iedeva mums Jaunās Derības rakstus, sakārtodams Dieva Vārdu.

Un tā, ievērojiet, *daudz*, “daudz mājokļu”, daudz dažādu mājokļu.

49 Tāpat kā daudz dažādu pakalnu, kā daudz dažādu upju, strautu, ezeru. Tie bija šeit, kad jūs pirmo reizi šeit ieradāties, jo tos šeit novietoja jūsu Debesu Tēva labestība. Jo dažiem cilvēkiem patīk kalni. Dažiem cilvēkiem patīk ūdeņi. Dažiem patīk tuksneši. Tāpēc, redziet, jūsu ierašanās... Viņš zināja tavu dabu un kāds tu būsi, tāpēc Viņš izveidoja to tieši tā, lai tu varētu to baudīt. Ak! Es domāju, ka tas ir brīnišķīgs Tēvs, saprotiet, zinot, ka Viņš to izveidoja šādi.

Es priecājos, ka Viņš uztaisīja kalnus; man...man patīk kalni. Es... Un... Man tie patīk. Kaut arī citi saka: "Ak, es nevaru ciest... Ak, Viņš droši vien iztukšoja tur visu Savu cementa kasti." Nu, Viņš to iztukšoja, lai es varētu to izbaudīt. Vai saprotat? Vēl saka: "Man patīk līdzenumi, kur es varu skatīties tālumā." Nu, divas dažādas dabas, mēs abi esam kristieši.

Bet Tēvs zināja, ka tu šeit būsi, un Viņš sagatavoja tev visu, pirms tu šeit parādījies. Āmen! Tava pirmā atnākšana, Viņš bija visu sagatavojis priekš tevis, kad tu šeit ieradies. Vai tad tas nav brīnišķīgi, kad aizdomājies par to, ko Viņš ir izdarījis?

50 Lūk, bet atcerieties, ka tās ir tikai īslaicīgas dāvanas kā līdzība. Lūk, mēs zinām, ka Mozus, būvēdams jeb gatavodams telti tuksnesī, viņš teica, ka viņš taisīja visas lietas pēc tās kārtības, ko viņš redzēja debesīs. Saprotat? Tātad šīs zemes lietas tikai izsaka to, kas ir mūžīgās lietas. Un, ja šī zeme, uz kuras mēs dzīvojam šodien, ir tik lieliska, un mums tā patīk, un mums patīk dzīvot un elpot gaisu, un redzēt puķes un pārējo; ja tas...ja šis šeit ir izpausme, tad tas, kas mirst, tikai izsaka to, kas ir mūžīgs. Kad jūs redzat koku, kas cīnās, stiepjās, cenšas dzīvot, tas nozīmē, ka kaut kur ir koks, kuram tas nav jādara.

Kad jūs redzat šeit cilvēku, kurš cīnās, lai dzīvotu, kādu slimnīcā vai uz slimības gultas, vai kādā nelaiimes gadījumā, kurš cīnās, un viņa rīklē skan pirmsnāves gārdzieni, un pūlas, un raud, un kliedz par dzīvību, ko tas nozīmē? Ka kaut kur ir vieta, ir ķermenis, kas necīnās un nekliedz pēc tā. Saprotat? Tas vienkārši to nedara.

51 Un tā, tās ir laicīgas dāvanas mums, šīs lietas, tās tikai izsaka, ka ir kas tāds, kas ir mūžīgs. Tas ir tas, ko Jēzus aizgāja sagatavot: to mūžīgo priekš mums. Lūk, tās lietas tikai izsaka to, ka pastāv tādas pašas, bet varenākas, jo tās ir tāda paša veida.

52 Lūk, atcerieties, Bībelē ir teikts: "Ja šis mūsu laicīgais telts mājoklis, ja tas aizies bojā, tiks nojaukts, tad mūs jau gaida cits."

Tieši kā mazs bērniņš, tā mazie muskulīši kustas un grozās mātes miesās. Un...bet vienkārši... Saprotat? Un ievērojiet, var paņemt sievieti, pat ja viņa ir ļoti nekrietna, bet, kad viņa kļūst par māti, pavisam neilgi pirms tā bērna piedzimšanas, apkārt tai sievietei ir labestība. Tieciet viņai blakus, tur vienmēr ir kaut kas, viņa ir maigāka. Kāpēc? Tur ir eņģelisks gars, kas gaida, lai saņemtu šo fizisko ķermeni. Tiklīdz tas piedzimst, tajā ienāk dzīvības elpa. Un Dievs to tajā ieelpo, un tas kļūst par dzīvu dvēseli. Lūk, tieši tad, kad šis bērns piedzimst, tas garīgais ķermenis ir tur, lai to saņemtu.

Un tā, kad šis ķermenis nonāk šeit, uz šīs zemes, tāpat kā parādās tas mazulis, tāpat tur ir arī nemirstīgais ķermenis, kas gaida, lai atkal uzņemtu sevī to garu. Ak, cik brīnišķīgi! Mēs...mēs tagad esam Kristū Jēzū (āmen), mazuļi, mazuļi Kristū, Dieva bērni, gaidām pilnīgu atbrīvošanu, kad nāks mūsu Kungs Jēzus, lai uzņemtu mūs augšā pie Sevis, kad šis ķermenis, šis mirstīgais ietērsies nemirstībā.

53 Tā līdzība, visas lietas, ko Viņš ir izdarījis, izsaka tās lietas, kam ir jānāk. Tieši kā šis ķermenis, kas dod tev šeit...tieši kā šis ķermenis, ko Viņš ir devis tev, lai tajā dzīvotu, tikai izsaka to, ka ir tāds, kas ir varenāks, kas vēl tikai nāks. Saprotat? "Ja mēs nēsājam jeb esam nēsājuši zemes cilvēka tēlu, mēs nēsāsim arī debesu cilvēka tēlu," kurā iekšā nav nekā ļauna, tajā, kuram ir jānāk. Lūk, šis satur ļaunumu, slimības, nāvi, bēdas. Es tikko kā šeit izteicos, nesen, sludinādams par *Dieva Vārda pārveidošanu*, par to, ka šis ķermenis...ka tajā ir ļaunums.

54 Un visa šī modernā civilizācija, kurā mēs dzīvojam, ir no velna. Vai jūs tam neticat? Bībele saka, ka tā ir; šī pasaule, katra valdība. Mēs negribam tam ticēt, bet Bībele skaidri paziņo, ka katra valdība, katra zemes valstība pieder velnam un to pārvalda velns. Sātans paņēma Jēzu augšā un parādīja Viņam visas pasaules valstības, kas bija un būs, un ko nu vēl. Un sātans apgalvoja, ka tās ir viņa, un Jēzus viņam neiebilda, jo viņš ir šīs pasaules dievs. Saprotat? Un viņš sacīja: "Es tev tās došu, ja Tu metīsies zemē un mani pielūgsi." Redzat? Viņš mēģināja atdot tās Jēzum bez upura. Saprotat? Viņš gribēja noslēgt ar Viņu darījumu.

Bet pasaule bija grēkojusi, tāpēc sods par grēku bija nāve, un Viņam bija jāmirst. Tieši tādēļ

Dievs bija izpauzies miesā, lai Viņš varētu uzņemties nāvi, lai samaksātu to sodu. Vairs nekas nevar atgriezties; tas vairs nav iezīmēts. Par to ir absolūti, labprātīgi samaksāts. Viss parāds ir samaksāts. Tagad tas pieder Viņam. Un mēs esam Viņa valstības pārstāvji, kas esam sapulcējušies kopā šeit šovakar Jēzus Kristus, mūsu Kēniņa, Vārdā, sēdināti debesīs.

55 Un tā, šajā pasaulē, kurā mēs dzīvojam, šī izglītība... Es gribu jums pierādīt, ka izglītība, zinātne, civilizācija un visas tās lietas, ko mēs šodien acīmredzami tik ļoti izbaudām, ir no sātana, un aizies bojā. Jūs sakāt: “Brāli Branham, civilizācija?” Tieši tā. Šī civilizācija nāk no sātana. 1. Mozus 4. nodaļa to pierāda. Kaina dēls, saprotiet, sāka šo civilizāciju, būvēdams pilsētas un iestādes, un tā tālāk. Un civilizācija atnāca caur zināšanām. Zināšanas ir tas, ko velns pārdeva Ievai Ēdenes dārzā, kas lika viņai apturēt, pārkāpt Dieva bausli.

Tāpēc pasaulē, uz kuru mēs dodamies, būs civilizācija, bet tā nebūs šāda veida civilizācija, jo šajā civilizācijā mums ir slimības, bēdas, iekāre, nāve; šajā civilizācijā viss ir nepareizi. Bet tajā civilizācijā nebūs neviena no šīm lietām. Mums nebūs vajadzīga zinātne.

Tā vai citādi, zinātne ir oriģināla izkropļojums. Saprotat? Jūs šķeļat molekulu, lai šķeltu atomus, un darāt *to un to*, lai sevi uzspridzinātu. Jūs paņemat šaujampulveri un *kaut ko* uzspridzināt, lai kaut ko nonāvētu. Jūs paņemat mašīnu un... Izsūkņējat degvielu no zemes un paņemat materiālus no zemes, atslābinot tās šķiedras, lai tā varētu eksplodēt. Un jūs traucaties pa ceļu ar simt piecdesmit kilometriem stundā un kādu nonāvējat. Saprotat? Ak, tik nervozi, saspringti, steidzīgi; mums ir jāstumj un jāņem... Ak! Saprotat? Tas viss ir no velna.

Dieva valstībā nebūs ne automašīnu, ne lidmašīnu, ne arī kādu zinātnisku sasniegumu. Nē. Tur nebūs vispār nekādas izglītības. Tā izglītība būs tik ļoti pārāka par šo, ka tā pat netiks nepieminēta. Saprotat? Izglītība, civilizācija un viss pārējais ir no sātana.

Nu, jūs teiksiet: “Kāpēc tad tu lasi, brāli Branham?”

56 Redziet, tieši tāpat kā tas, kāpēc es tagad valkāju drēbes. Tajā civilizācijā, kurai bija jānāk, tajā pirmajā, viņiem nebija vajadzīgas nekādas drēbes; viņi bija zem apsega. Viņiem nebija iemesla valkāt drēbes, jo viņi nezināja, ka ir kaili. Un tā, jūs... Lūk, jūs redzat, ka tagad...tā kā mēs zinām, ka mēs...mēs esam kaili, šeit mājā grēks, tādējādi mums ir jāvalkā drēbes. Bet iesākumā tas tā nebija, tur nebija grēka. Saprotat?

57 Lūk, gluži tāpat tas ir ar civilizāciju. Mēs lasām, mēs rakstām, mēs darām to, bet nekad nepielāgojieties tam; nekad nepadariet to par savu dievu, jo tas ir komunisma dievs. Saprotat? Tas nav no Jēzus Kristus.

58 Jēzus Kristus ir caur ticību; nevis tas, ko tu vari zinātniski pierādīt, bet tas, kam tu tici. Šovakar šajā ēkā es nevaru zinātniski pierādīt jums, ka Dievs eksistē, un tomēr es zinu, ka Viņš ir šeit. Bet to apliecinā mana ticība.

Ābrahāms nevarēja zinātniski pierādīt, ka viņam būs bērns no tās sievietes, bet viņai bija teju vai simts gadi. Bet viņa ticība to apstiprināja. Saprotat? Nebija vajadzīgi nekādi zinātniski pierādījumi. Nu... Nu, ārsts teiktu: “Tas vecais vīrs ir jucis, viņš tur saka, ka viņam būs bērns no tās sievietes; viņš ir simts gadus vecs, bet viņa ir deviņdesmit.” Bet, redziet, Dievs tā pateica, tāpēc zinātne tam nav vajadzīga; ir vajadzīga ticība, lai ticētu Dieva Vārdam, nevis zinātne.

59 Tā ka mūsu skolas un viss pārējais ir izgāšanās. Jo Dievs nav teicis: “Ejiet un taisiet skolas,” vai pat “taisiet Bībeles skolas.” Vai jūs to zināt? [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Viņš sacīja: “Sludiniet Vārdu.” Pilnīgi pareizi. Mūsu izglītības sistēmas ir aizvedušas mūs tālāk no Dieva nekā jebkas cits man zināmais, tā tas ir, vēl tālāk no Dieva. Nevis celt skolas, slimnīcas un tā tālāk; tas bija pasaulei un tai grupai. Un Man nav nekas pret viņiem, viņi spēlēja savu lomu, bet tas tomēr nav tas.

Mēs uzbūvējam tik labu slimnīcu un izmantojam savas labākās zāles, bet tajā ik dienas mirst tūkstošiem cilvēku. Bet, ak vai, Dieva valstībā nav nāves, tur nav bēdu. Āmen. Tur nav vajadzīgas visas šīs pasaules lietas. Bet mēs esam aizgājuši no šīm lietām un iegājuši Dieva realitātē. Kaut arī mēs tik smagi cīnāmies, lai mēģinātu atklāt caur zinātņi, bet, jo zinātniskāki mēs kļūstam, jo vairāk

nāves mēs sev atnesam. Mēs tur cīnāmies zaudētā cīņā, tāpēc atstājiet to un caur ticību ticiet šodien Jēzum Kristus, Dieva Dēlam, un pieņemiet Viņu. Viņš ir tas vienīgais.

60 Ko zinātne gatavo jums? Vairāk nāves. Tā tas ir. *Sputņiki* un viss pārējais dodas augšup, un visas tās lietas, lai izkaisītu pa zemi nāvi un visu pārējo. Neskatieties uz to; paceliet savu galvu augstāk par to, uz debesīm. Skatieties, kur Jēzus šodien sēž “pie Dieva labās rokas”, mūžīgi dzīvs, lai aizbilstu par mums, pamatojoties uz mūsu apliecinājumu tam, ka mēs ticam, ka Viņa Vārds ir patiesība.

61 Un tā, mēs redzam, ka šī dzīve satur sevī visāda veida ļaunumu, tādēļ tajā dzīvē, kam ir jānāk, nekā tāda nebūs. Šajā ir kārība un slimības, nāve. Jo, kas tā ir? Tā nav tā māja, ko Viņš ir aizgājis sagatavot. Tā ir infekcijas slimnīca. Cik daudzi no jums zina, kas ir infekcijas slimnīca? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Protams. Nu, tieši tajā jūs dzīvojat. Infekcijas slimnīca ir tā vieta, kur viņi liek visus slimos cilvēkus. Nu, tieši to grēks ir izdarījis ar mums: ielicis mūs laicīgā infekcijas slimnīcā. Ja jūs... Viņi neļauj nevienam ienākt tajā infekcijas slimnīcā, jo tur lidinās visādi mikrobi, un...un cilvēki uzņems tos mikrobus, un viņi paši saslims. Un grēks ievada mūs velna infekcijas slimnīcā.

62 Ak, bet tas otrs saucas “Mana Tēva nams”. “Es aiziešu un sagatavošu jums vietu. Izvedīšu jūs no šīs infekcijas slimnīcas un nogādāšu jūs Mana Tēva namā.” Āmen! Te nu tas ir; izvedīs jūs no šīs laicīgās infekcijas slimnīcas. Viņš ir aizgājis, lai sagatavotu vietu, perfektu vietu, kur nepastāv nekāds ļaunums, nav nekādu slimību, nav vecuma, nav nāves.

Tā ir pilnīga vieta, kas aicina jūs uz to pilnību, un jums ir jābūt pilnīgiem, lai tur nokļūtu. Tā ir teikts Bībelē. Jēzus teica: “Tāpēc esiet pilnīgi, kā jūsu Tēvs debesīs ir pilnīgs.” Tā ir pilnīga valstība, tāpēc ir jānāk pilnīgiem cilvēkiem; jo jums ir jāstāv un jāapprec pilnīgs Dieva Dēls; un jums ir jābūt pilnīgai Līgavai. Tāpēc kā gan jūs varētu izdarīt to caur kaut ko citu, kā vien caur pilnīgu Dieva Vārdu, kas ir tie “nošķiršanas ūdeņi, kas nomazgā mūs no mūsu grēkiem”? Āmen! Tā tas ir. Jēzus Kristus Asinis, aizdomājieties par to, pilošais, asiņojošais Vārds! Āmen! Asinis, Dieva Vārda asiņojošās Asinis, lai nomazgātu tajās līgavu! Āmen. Tieši tā. Viņa stāv pilnīga, jaunava, šķīsta. Viņa vispār nav grēkojusi. Āmen! Viņa iekrita tajā slazdā. Saprotat?

Tur ir tas Tēva nams, ko Viņš ir aizgājis sagatavot.

63 Šis te atnāca caur seksu un caur krišanu, un tam ir jākrīt līdz ar krišanu. Nav svarīgi, cik daudz jūs lāpīsiet šo veco, tas tik un tā kritīs. Ar to ir cauri, tas ir nolemts, jo tā pateica Dievs. Ar to ir cauri. Dievs to iznīcinās. Viņš tā pateica. Pilnīgi viss tiks atjaunots. Vai jūs tam ticat? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.]

Sākumā, kad pasaule piedzima, kad Dievs vienkārši pavilka malā no zemes ūdeni, kā Viņš to dara ar ūdeni mātes dzemdē, tad piedzima pasaule. Jā! Un uz tās sāka dzīvot cilvēki, kad Dievs viņus tur ielika. Un tad viņi sāka grēkot. Un tā tika kristīta caur iegremdēšanu Noasa dienās. Tad tā tika darīta svēta ar Radītāja Asinīm, kas nopilēja uz tās.

Un tieši tāds ir tas ceļš, pa kuru nākat jūs, caur taisnošanu, lai ticētu Dievam. Jūs esat kristīti grēku nožēlai...tas ir, savu grēku piedošanai. Tu atzinies savos grēkos Dievam, un Viņš tev to piedeva. Un tu tiki kristīts, lai parādītu, ka tev ir...ka tev ir piedots; apliecinot cilvēkiem un parādot pasaulei, ka tu tici, ka Jēzus Kristus nomira par tevi, un tu...Viņš ieņēma tavu vietu, un tagad tu stāvi Viņa vietā. Viņš kļuva par tevi, lai tu varētu kļūt par Viņu.

Tad Dieva svētdarošais spēks attīrīja no tavas dzīves visus ieradumus. Agrāk tu smēķēji, dzēri, darīji nepareizas lietas, meloji un visu pārējo. Tad Jēzus Kristus Asiņu svētdarošais spēks ienāk tavā dzīvē un aizvāc no tevis visas tās lietas. Ja tev sanāk pateikt kaut ko nepareizu, tu uzreiz saki: “Brītiņu uzgaidiet. Piedodiet man, es negribēju tā teikt!” Saprotat? Velns bija sagatavojis tur slazdus, bet, ja tu esi īsts kristietis, tev ir žēlastība, lai atnāktu atpakaļ un pateiktu: “Es kļūdījos.” Jā. Tāpēc, lūk...

64 Lūk, nākamā lieta, ko jūs saņemat, ir Svētā Gara un uguns kristība.

Un tā, kad šis Tūkstošgadu valstības laiks būs beidzies, Dievs dos pasaulei uguns kristību.

Tas to visu uzspridzinās. “Debesis un zeme būs liesmās.” Tā pateica Pēteris. Un tai būs uguns kristība, tā visa atjaunošana. Un tad tur būs jaunas debesis un jauna zeme, lūk, kad...kur mājās taisnīgums.

Lūk, kur mēs esam... No mirstīgām būtnēm, no laicīgām būtnēm mēs esam kļuvuši par mūžīgām būtnēm. Kad Dieva Vārds izgaismoja mūsu dvēseles un mēs kļuvām par Dieva dēliem un meitām, kuros ir Dieva gēns, atribūti, lai mēs būtu Tēva, Dieva debesis dēli un meitas, kļūdot: “Abba, Tēvs! Mans Dievs, mans Dievs!” “Mana Tēva namā...”

65 Un tā, šai vecajai pasaulei ir jākrīt, jo tā atnāca caur seksu. Un tā atnāca caur nepaklausību, pašā sākumā. Un mēs šeit piedzimām caur seksu, caur krišanu, un tai noteikti ir jāatgriežas pa to pašu ceļu, tai ir jākrīt. Bet tā, ko Viņš jums šobrīd gatavo, nevar krist, jo šādu to taisa Viņš. “Es aizeju...”

Kā būtu, ja mums vienkārši būtu jāpaliek šādā ķermenī? Vai tad jūs nepriecājaties, ka pastāv tāda lieta kā nāve? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Nu, vai tas nav dīvaini? Bet, nu, teiksim, piemēram...

Pirms dažiem gadiem es biju mazs zēns, bet tagad es esmu pusmūža vīrs. Man tepat sēž viens draugs, misters Dauhs, un pirms dažām dienām viņam palika deviņdesmit trīs gadi. Paskatieties uz viņu tagad. Vēl četrdesmit vai četrdesmit pieci gadi, un tāds būšu es. Tagad pielieciet viņam vēl četrdesmit gadus. Līdz kam jūs nonāksiet? Vienīgais...

66 Es priecājos, ka pastāv kaut kas, kas var izvest mūs no šīs infekcijas slimnīcas. Ir kādas atvērtas durvis, un tās sauc par nāvi. Tajās durvīs stāv Jēzus! Āmen! Viņš pārvedīs mani pāri tai upei. Viņš izvedīs mani caur tām durvīm. Tur stāv lielas durvis, ko sauc par nāvi. Un ar katru sirds sitienu tu esi par vienu sitienu tuvāk tām. Un kādu dienu man būs jāpienāk pie tām durvīm. Tev ir tur jāpienāk. Bet, kad es tur nonākšu, es negribu būt glēvulis. Es negribu kliegt un atkāpties. Es gribu pienākt pie tām durvīm, ietērpties Viņa taisnīguma drēbēs, nevis manējās, bet Viņa.

Pateicoties tam, es zinu, ka “es pazīstu Viņu Viņa augšāmcelšanās spēkā”, un tad, kad Viņš pasauks, es iznākšu no mirušajiem, lai būtu kopā ar Viņu, ārpus šīs infekcijas slimnīcas. Lai kur arī šis ķermenis aizietu bojā, lai kur arī tas gulētu zemē, lai kas tas nebūtu, kādu dienu es iznākšu, jo to man apsolīja Viņš. Un mēs tam ticam. Tieši tā! Viņš veido tādu, kas nevar iet bojā.

67 Ievērojiet, kā šodien uz zemes grūtniece, kā mātes ķermenis alkst pēc noteiktām lietām. Es domāju un ceru, ka es runāju visiem pieaugušajiem, kuri to saprotīs. Tā māte, dzimstot tam bērnam, ja viņas ķermenim kaut kā trūkst, viņa sāk gribēt noteiktas lietas. Paskatieties, kā tētis...

Es atceros, ka mēs uzaugām ļoti nabadzīgā ģimenē, un mums teju vai nebija ko ēst, kad mēs bijām bērni. Daudzi no jums ir izcietuši to pašu.

Tāpēc, kā tas... Kad... Pirms tā bērna piedzimšanas māte pēc kaut kā alkst. Un tētis darīs visu iespējamo, lai viņai to sagādātu. Saprotat? Tas ir viņas ķermenis, viņas ķermenis, kalcijns un viss pārējais no viņas ķermeņa, un tie vitamīni, kas viņai ir vajadzīgi. Tas mazulis tiek veidots, saprotiet, un viņš grib tās lietas, ēdienu topošajam bērniņam. Un kā vecāki...viņi cenšas izdarīt tā, lai tas mazulis piedzimtu tik pilnīgs un laimīgs, cik vien iespējams. Vai saprotat, kā to dara jūsu vecāki? Kad kaut kas ir vajadzīgs, mamma par to paziņo, saprotiet, tiek papildināta viņas sistēma. Vai jūs saprotat? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Tad, kad kaut kas tur ir vajadzīgs topošajam bērniņam, mamma sāk alkt pēc tā.

68 Tagad uz brītiņu apstāsimies. Kāpēc mums ir atmodas dievkalpojumi? Kādēļ mēs sanākam kopā? Kāpēc es vienmēr pārmetu cilvēkiem? Kāpēc es saucu uz jums, pentakostu sievietes: “Pārstājiēt krāsoties, lietot kosmētiku un apgriezt savus matus, un visu ko tādu.” Kāpēc es to saku? Tāpēc ka vecmodīgie pentakosti to nedarīja. Īstenais Bībeles ceļš ir to nedarīt. Jūs nēsājat tos šortus un vīriešu drēbes, vai jūs zināt, ka Bībele saka, ka Dievam tā ir negantība? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Bet mēs to atļaujam! Tad kāpēc Svētais Gars turpina kliegt? Viņš zina, ka tur kaut kas pietrūkst. Mums ir jābūt pilnā Jēzus Kristus augumā. Mums ir jābūt Dieva dēliem un meitām. Mums ir jāuzvedas kā Dieva bērniem.

69 Ir kāds ļoti sens stāts. Es pamanīju melnādainu brāli, kas sēž tur aizmugurē. Dienvidos reiz mēdza pārdot vergus, un tas...kad tur bija vergi, kad pastāvēja verdzība, pirms tika pasludināta atbrīvošana. Un viņi tur ieradās un pirka tos, tos cilvēkus, gluži kā lietotu automašīnu pārdevēji. Viņiem bija pārdošanas rēķins, un šos cilvēkus pārdeva tieši tā, it kā viņi būtu...viņi būtu lietotas automašīnas. Viņiem līdzī nāca pārdošanas rēķins.

70 Kādu dienu ieradās viens pircējs, mākleris. Un viņš grasījās... Viņš staigāja pa tām lielajām plantācijām un pirka vergus. Un viņš nonāca pie vienas lielas plantācijas, kur bija daudz vergu, un viņš gribēja redzēt, cik daudz viņiem to ir. Un viņi visi tur strādāja. Un viņi...viņi bija noskumuši, viņi bija prom no mājām. Viņi bija no Āfrikas.

Viņi bija uz turieni pārvesti. Būri bija viņus pārveduši un pārdevuši viņus par vergiem, un tāpēc viņi bija noskumuši. Viņi zināja, ka nekad vairs neatgriezīsies mājās, ka viņi dzīvos un mirs tajā zemē. Un viņiem bija... Bieži vien viņi nēsāja pātagas un pātagoja viņus. Viņi bija īpašnieka īpašums, un viņš darīja ar viņiem, ko vien gribēja. Un viņi vienkārši... Ja viņš to nogalināja, viņš to nogalināja. Un ja viņš...lai kas tas būtu, viņš vienkārši to darīja. Tā bija verdzība. Tāpat kā tas bija ar Israēlu un daudzām citām tautām, kad tās tika aizvestas verdzībā. Un viņi ņēma tos nabaga vergus... Viņi vienkārši kalpoja. Viņi visu laiku raudāja, ziniet, un bija noskumuši.

71 Bet viņi ievēroja vienu no šiem vergiem, jaunu puisī, kurš bija izriezis krūtis, un viņa galva bija *šādi* pacelta. Viņu vispār nevajadzēja pātagot. Viņam vispār nevajadzēja teikt, kas ir jādara. Tāpēc tas mākleris teica: “Es gribu nopirkt to vergu.”

Viņš teica: “Viņš nepārdodas.”

Viņš teica: “Es gribētu viņu nopirkt.”

Viņš sacīja: “Nē. Viņš nepārdodas.”

Teica: “Vai viņš ir to pārējo priekšnieks?”

Sacīja: “Nē.” Sacīja: “Viņš nav priekšnieks. Viņš ir vergs.”

Viņš sacīja: “Nu, varbūt jūs barojat viņu citādāk, nekā jūs barojat tos pārējos?”

Teica: “Nē, viņi visi ēd kopā tur kambīzē.”

Viņš sacīja: “Kāpēc šis puisis tik ļoti atšķiras no tiem pārējiem?”

Viņš sacīja: “Lūk, kas par lietu. Arī es kādu brīdi biju neziņā. Bet šis puisis ir svešinieks no Āfrikas, bet Āfrikā viņa tēvs ir cilts karalis. Un, lai gan viņš ir svešumā, prom no mājām, viņš uzvedas kā karaļa dēls. Viņš zina, ka kaut kur tajā zemē viņa tēvs ir cilts karalis. Un tagad viņš šādi uzvedas, jo viņš zina, ka viņš ir karaļa dēls.”

72 Ak, brāli, māsa, tu un es, šajā pasaulē, kurā mēs dzīvojam, uzvedīsimies kā Dieva dēli un meitas! Mēs šeit esam svešinieki, bet mūsu uzvedībai būtu jābūt saskaņā ar Dieva baušļiem, jo mēs esam Dieva dēli un meitas! Mūsu uzvedība, mums būtu jārikojas un jādara, un visu pārējo saskaņā ar tiem likumiem, ko Dievs ir iedibinājis.

“Un tā ir negantība sievietei valkāt vīrieša drēbes.” Tas ir nepareizi un grēcīgi, ja viņa griež matus, tā saka Bībele, viņai pat nepienākas lūgt.

Jūs teiksiet: “Kā tad ar šo?”

73 Nesen man kāds pieķērās klāt; viens liels, ievērojams kalpotājs. Sacīja: “Brāli Branham, panāc šurp, es gribu uzlikt tev rokas.” Sacīja: “Tu sagrausi savu kalpošanu.”

Es teicu: “Kas?”

Viņš teica: “Tu tā klaigā uz cilvēkiem.”

Es teicu: “Es stāstu...”

Teica: “Es tam ticu.” Teica: “Es arī esmu pentakosts. Es ticu, ka sievietēm nevajadzētu nēsāt īsus matus, nevajadzētu valkāt bikses un tās pārējās lietas, ko viņas dara, izkrāsot savas sejas.”

Teica: “Viņām nevajadzētu to darīt, bet” teica, ”Dievs aicināja tevi lūgt par slimajiem.”

Es teicu: “Viņš aicināja mani sludināt Evaņģēliju.” Jā.

Un viņš sacīja: “Es tam ticu. Bet” teica, ”vai tu uzskati, ka...”

Es teicu: “Jā. Paskaties, kas jums ir, visas šīs lielās programmas, televīzijas un viss pārējais. Man nav neviena cita, kam atskaitīties, kā tikai Dievam.” Tā tas ir. Es teicu: “Man nav neviena cita, kam atskaitīties, kā vien Dievam.”

Viņš teica: “Es...es... Tu sagrausi savu kalpošanu.”

Es teicu: “Jebkurai kalpošanai, kuru sagraus Dieva Vārds, ir jābūt sagrautai.” Pareizi. Noteikti. Tieši tā!

Viņš teica: “Nu, tu to sagrausi.”

74 Es teicu: “Kurš tad to teiks? Saproti? Kādam tas ir jāpasaka. Kādam ir jāiestājas par to, kas ir patiesība, lai cik sāpīgi tas arī nebūtu.” Un, draugi, kā kristieši, kā cilvēki, kas tic, ka mēs dodamies uz debesīm, pat Svētais Gars atainos mūs Dieva Vārdā.

Viņš teica: “Vai zini, kas tev būtu jādara?” Sacīja: “Cilvēki tic, ka tu esi pravietis.” Teica: “Tev būtu jānāca šīm sievietēm, kā saņemt pravietošanas dāvanas un tamlīdzīgas lietas, un lielas, augstākas lietas, nevis tādas mazas lietas.”

75 Es teicu: “Kā gan es mācīšu viņām algebru, ja viņas nemācās pat alfabētu. Kad viņas nedara pat vienkāršas lietas, saprotiet, dabiskas lietas, kā gan viņām var pastāstīt par augstajām lietām?” Kad jūs pat nesākat no... Jūs gribat tikt kāpņu augšā, neuzkāpdami uz pirmā pakāpiena. Tieši tāpēc jūs krītat. Saprotat?

Sāciet no apakšas un kāpiet arvien augstāk, kad Dievs ved jūs augšup. Saprotat? Sakārtojiet savu dzīvi un vienmēr sekojiet katram sīkumiņam no Vārda, ko Dievs ir noteicis jums darīt.

76 Un tā, iedomāties, ka Dievs... Mums būtu jāuzvedas un jārīkojas kā kristiešiem; mūsu uzvedībai būtu jābūt kā kristiešiem, jo šeit mēs esam svešinieki. Šīs nav mūsu mājas. Nē, mēs šeit esam ielikti tikai uz laiku. Mums ir jādodas prom, ikvienam no mums šovakar.

77 Tagad aizdomājieties. Ja Dievs Savā žēlastībā mātei, pirms tas bērniņš piedzimst, tas vēlas kādu vitamīnu, un atskan mātes vārdi: “Tēti, es...es gribu meloni vai arbūzu; es gribu kaut ko citu.” Tas ir no... Nu, viņš darīs visu, kas ir viņa spēkos, lai to dabūtu, jo viņš zina, ka viņš vēlas, lai viņa bērns piedzimtu tik pilnīgs, cik vien iespējams. Saprotat? Un viņš darīs visu iespējamo, lai to dabūtu.

78 Cik daudz spējīgāks to sagādāt ir Viņš! Viņš ir Radītājs. Nu, padomājiet, cik spējīgs Viņš ir sagatavot mums ķermeni, lai dzīvotu kā Viņa godpilnais ķermenis. Ja mēs gribam dzīvot... Mūsos ir kaut kas, kas sauc dzīvot. Un mūsos ir kaut kas, kas sauc, lai darītu pareizo. Vēl Dievs aicinās kādu uz platformas vai aiz kanceles, kurš sludinās absolūtu patiesību. Kāpēc? Saprotat? Tas parāda tev; tad, ja tu esi īsts Dieva bērns, tu sāc kliegt: “Dievs, aizvāc *to* prom no manis; apgraizi mani no *tā*. Aizvāc *šīs* lietas prom no manis.” Kāpēc? Tas ir vajadzīgs tavām debesu mājām, uz kurieni tu dodies, uz kurieni Viņš ir aizgājis sagatavot. Tev ir jābūt īstai Vārda-līgavai Kristum.

79 Pirms dažiem vakariem es sludināju par upuri izpiršanas dienās. Es sludināju par vienīgo vietu, kur Dievs...par vienīgo draudzi, kur Dievs tiksies ar cilvēku, un tā ir, kā Viņš teica, tā vieta, kur Viņš ielika Savu Vārdu. Viņš sacīja: “Es nesatikšu viņus nevienā citā vietā, kā vien tajā vietā, tajos vārtos, kur Es ieliku Savu Vārdu.” Lūk, Viņš nesatiekas ar tevi metodistu vārtos, baptistu vārtos vai pentakostu vārtos, vai kādos no tiem. Bet Viņš ielika Savu Vārdu Savā Dēlā. Viņš sacīja: “Es atnācu Sava Tēva Vārdā.”

Ikviens cilvēks nāk un ikviens bērns nāk sava tēva vārdā. Viņš... Es atnācu Branhama vārdā, jo mans tēvs bija Branhams. Un jūs atnācāt savā vārdā, jo tas bija jūsu tēva vārds.

Un Jēzus, Dēls, atnāca Tēva Vārdā. Un Viņš teica, ka Viņš ielika Savu Vārdu... “Šajos vārtos, kur Es es ielieku Savu Vārdu, tas bija tas upuris.” Un Jēzū Kristū ir tā vienīgā vieta, kur jūs atrodat sadraudzību un Dieva pielūgsmi.

Jūs teiksiet: “Nu, es piederu tai draudzei.” Tas pilnīgi neko nemaina. Jums ir jābūt Kristū.

Viens konfesionāls kalpotājs kādu vakaru sacīja man, teica: “Mister Branham, paklausies. Jēzus teica: 'Ikviens, kas tic.' Bībelē ir teikts: 'Ikviens, kas tic, ka Jēzus Kristus ir Dieva Dēls, ir dzimis no Dieva Gara.’”

80 Es sacīju: “Vai Bībelē nav arī teikts, ka 'neviens nevar nosaukt Jēzu par Kristu, kā vien caur Svēto Garu?’” Saprotat? Jūs nevarat likt Bībelei melot. Tam ir jābūt pilnīgā saskaņā.

Tāpēc tev noteikti ir jāpiedzimst no jauna no Svētā Gara tevī, kas dod liecību; tu pats, tu zini, ka Viņš ir Dieva Dēls. Un tad, ja tu esi daļa...ja tu esi Dieva bērns Dieva Vārdā, kā tad tu vari noliegt Vārdu? Kā gan Svētais Gars var likt tev ticēt kādai ticības mācībai, ka tev jādara kaut kas *tāds*, ja Bībele saka kaut ko citu? “Mums ir jāpievienojas draudzei un jādara *tas*, vai jādara *tas*,” kad Bībele skaidri saka tev, kas ir jādara? Saprotat? Un tad, kad tu to redzi un tu ielec tajā, tu esi kopā ar to. Vienkārši turpini virzīties augstāk, un vienkārši audz.

Kā dīglis ienāk sievietes dzemdē un olšūnā. Un tad, kad tā olšūna sāk attīstīties un rada dīgļus, tā nerada vienu cilvēka dīgli, suņa dīgli un govus dīgli; tā rada tikai cilvēka dīgļus.

81 Un, kad Dieva bērns, kad tas iepriekšnolemtais... Šo vārdu lietot nav labi, bet tas ir Dievs. Šeit ir Dieva Bībele. Dieva paredzējums var iepriekšnolemst, izdarīt tā, ka viss darbojas par godu Viņam. Kad tā iepriekšnolemtā sēkla, kurai bija jābūt tev, un Dievs tevi aicināja, un tas mazais sēklas ērglis tur iekšā izdzirdēja Dieva Vārdu, tas būs augšup, vienu Vārdu uz vēl viena, uz vēl viena, uz vēl viena. Tas nesajauksies ar nevienu ticības mācību.

82 Ievērojiet, ka “tajos vārtos” viņiem katru dienu bija jāēd svaiga košera maize, un to septiņu dienu laikā viņu vidū nedrīkstēja būt nekāda rauga. Vai pareizi? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Tādā gadījumā septiņos draudzes periodos: nekāda ierauga, nekādas ticības mācības, nekā pievienota. Tai ir jābūt maizei, kurā nav pilnīgi nekāda rauga. “Jūsu vidū nedrīkst būt it nekāda rauga.” Tikai raugs...pats Vārds, tas ir tas vienīgais. Un tas Vārds ir Dievs. Un Dievs kļuva par miesu Jēzus Kristus personā, kurš ir tie vārti. “Tie ir tie vārti, kuros Es jūs satikšu pielūgsmei, kad jūs ievērojat Dieva baušļus.”

83 Tādējādi, ja tu šovakar esi vienkārši atnācis, saki: “Es atdošu savu dzīvi Jēzum Kristus,” bet tu neesi saņēmis Svēto Garu, ienāc tajā! Tev tas ir jādara! Tev ir jāaug tajā! Prasiet Dievam krāmēt Vārdu uz Vārda šādā veidā, līdz jūs izaugsiet pilnā Dieva dēla vai Dieva meitas augumā.

Ņemat pasaules lietas? 1. Jāņa vēstulē ir teikts: “Ja jūs mīlat pasauli vai pasaules lietas, tas ir tāpēc, ka jūsos nav Dieva mīlestības.” Tu esi pievilts. Tev tur ir pasaules mīlestība, un tā tevi ir pievilusi, to ir izdarījis velns, piekrāmēdams tur tās lietas un rādīdams... Saprotat? Jūs nevarat... Nu, tad... Jūs nevarat izņemt no Bībeles nevienu Dieva Vārdu.

Kas izraisīja pirmo grēku? Nevis kādi lieli, acīmredzami meli, bet gan tas, ka Ieva nepareizi izskaidroja (to viņai izdarīja velns) vienu Vārdu. Viens Vārds pārrāva to ķēdi un...atteicās pieņemt vienu Vārdu. Tas bija Bībeles sākums.

Bībeles centrā atnāca Jēzus; Viņš teica: “Ne no maizes vien cilvēks dzīvos, bet no katra vārda, kas iziet no Dieva mutes.” Jēzus teica: “Cilvēks nedzīvos no maizes vien, bet ar katru Vārdu, kas iziet no Dieva mutes.” Tas ir viss Dieva Vārds. Vai jūs ticat, ka *tā* ir tā Viņa atklāsme? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Viss Dieva Vārds.

Vēl, Atklāsmes 22. nodaļā Jēzus atnāca pie Jāņa uz Patmas salas. Un Jēzus: “Es, Jēzus, sūtīju Savu eņģeli, lai liecinātu par šīm lietām.” Saprotat? “Ikvienam, kas atņems no tā kaut vienu vārdu vai pievienos tam kaut vienu vārdu, Es atņemšu viņa daļu no dzīvības grāmatas.”

84 Nevis tikai sacīt: “Nu, es ticu Jēzum Kristus, Dieva Dēlam.” Ar to viss ir kārtībā. Tad pievieno tam visu pārējo. Jūs sakāt: “Es esmu taisnots. Es paspiedu roku kalpotājam. Es ticu Jēzum Kristus.” Pēc tam tev ir jāpiedzimst no augšas. Tev ir jāpiepildās ar Svēto Garu. Saprotat? Vienkārši turpini pievienot, iedams uz priekšu. Jūs augat Dieva dēla un meitas augumā. Ak vai!

Dievs spēj mūs sagatavot un dot mums tās alkas mūsu dzīvē, ka mēs gribam kaut ko redzēt.

Cik daudzi šeit vēlas vairāk Dieva? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Nu, tas parāda, ka tu vari dabūt vēl vairāk. Saprotat? Tu alksti pēc tā. Tev parādās nelielas dzemdību sāpes. Saprotat? Tev vajag vairāk, lai mēs varētu būt laimīgi, brīvi un pilnīgi. Mums ir jābūt.

85 Kā tas mazais...tas mazais dzīvības dīglis, kas ir...ir Dieva klēpī, gluži kā...un tas dzīvības dīglis mātes klēpī. Dievs audzē un...dodas, ir aizgājis, lai sagatavotu mums vietu, to mūžīgo vietu pie Viņa, nevis tādu vietu, kur ir infekcijas slimnīca, miršana, grēks, laulības pārkāpšana un pasaules netīrība šeit. Ja tavs prāts ir aizņemts ar to, tas parāda, ka tas nekad nav bijis saskarsmē ar Dievu. Saprotat? Tu esi emocionāli uzkurināts. Tev ir mentāla ilūzija.

Tu tikko pievienojies draudzei un saki: “Nu, es piederu pie *tiem*. Mana māte piederēja pie *šitiem*.” Varbūt tavas mātes dienās tas derēja, bet mēs dzīvojam citā laikā.

86 Veslija vēstījums nekad nevarētu... Viņš vienkārši nevarēja pieņemt Luteru. Lutera ticēja taisnošanai, bet Veslijam bija svēttapšana. Atnāca pentakosti, viņi nevarēja pieņemt tikai taisnošanu, svēttapšanu, viņi... Bija pienācis laiks atjaunot dāvanas. Tagad mēs dodamies tālāk. Saprotat?

Vīnakoka trīs augšanas stadijas. Pirmā ir maza lapiņa, reformācijā uzcēlās Lutera. Labi. Tas bija stiebrs. Vērojiet dabu. Dievs un daba darbojas saskaņoti, jo Dievs ir dabā. Saprotat? Kā nākošā nāk vārpiņa, ziedputekšņi, metodistu periods. Pēc tam nāk pentakosti, ak vai, tas ir tik pilnīgi, redziet, tieši tāpat kā tas kviešu grauds izskatās kā pilnīgs kviesis, tas kviešu grauds; bet atveriet to: tur vispār nav nekāda kvieša. Tā ir sēnala, viņa nesējs, bet tā dzīvība virzās uz priekšu. Saprotat?

87 Tie, kas toreiz dzīvoja Lutera periodā, pieņēma Luteru. Tā dzīvība atnāca, bet aizgāja un kļuva par konfesiju. Jau pavisam drīz tā vienkārši kļuva par konfesiju, kuras gals ir sadedzināšana. Saprotat? Stiebrs izkalst, tas ir tikai nesējs. Daži no viņiem joprojām cenšas palikt tajā vecajā stiebrā-nesējā, neko nezina par Dievu, miruši. Viņi saka: “Nu, paskaties, mēs esam lapa. Mēs bijām luterāņi.” Tā tas ir. Bet paskatieties, kur tas ir tagad. Saprotat?

“Mēs bijām metodisti.”

Un pat: “Mēs bijām pentakosti.” Bet paskatieties uz pentakostiem, cik formāli un auksti tie kļūst, kā ikviens aiziet prom. Saprotat? Kas tas ir? Tas bija īstenās sēklas nesējs. Saprotat? Tie visi pārējie bija nesēji, bet kļuva par konfesiju. Ja jūs sakāt: “Es esmu pentakosts,” Dievam tas nenozīmē vairāk kā tas, ja tu saki, ka esi katolis vai ebrejs, vai kas nu vēl.

88 Tev ir jāpiedzimst, lai tā dzīvība, kas izgāja cauri tam nesējam... Nepalieciet tajā stiebrā, nepalieciet tajā sēklā, turpiniet virzīties uz to pilnīgo daļu.

89 Un tā, atcerieties, ikviena reformācija, kas mums ir bijusi, ar visiem tiem luterāņiem un pārējiem, trīs gadu laikā viņi organizējās. Tā tas ir. Ikviena atmoda pēc trim gadiem atnesa organizāciju.

Aizdomājieties, cik ilgi turpinās šī: vairāk nekā divdesmit gadus, un nav nekādas organizācijas. Kāpēc? Tā ir tās sēklas atnākšana, kas *šādi* veidojas zem sēnalas. Tagad tā guļ ārpusē, tai ir jāpaguļ saules klātbūtnē, lai nobriestu un kļūtu par godpilnu graudu kā Tas, kas nokrita sākumā. Īstenā draudze, kas iekrita zemē sākumā, atkal atgriežas, ejot augšup caur stiebru, lai iznāktu vēl viena draudze, kad atbrauks kombains, lai to savāktu. Dzīvība, kas nokrita Luterā, dzīvība, kas nokrita metodistos, dzīvība, kas nokrita pentakostos, ienāks graudā; tā ieies graudā un izies ārā, veidojot perfektu Jēzus Kristus ķermeni.

90 Tāpat kā no rīta uzlec saule. Kad tu skaties uz dabu, tā visa liecina par Dievu. Tev pat nav vajadzīga Bībele, lai zinātu, ka Dievs ir. Saule piedzimst kā mazs, vājš mazulis. Ap pulksten septiņiem tā iet, sāk iet skolā. Pulksten desmitos vai vienpadsmitos tā to beidz. Pulksten divpadsmitos tā ir savā spēkā. Pulksten trijos pēcpusdienā tā sāk novecot. Septiņos vai astoņos, sešos... Piecos vai sešos pēcpusdienā tās pleci sakņūp. Tā mirst. Vai tas ir viņas gals? Nē. Nākamajā rītā tā atkal augšāmceļas. Dzīvība, nāve, apbedīšana, augšāmcelšanās!

91 Paskatieties uz lapām, kas aug uz koka. Tā izaug, laba, jauka lapa; tā dod ēnu, nes augļus. Pēc tam, pavisam drīz atnāk rudens un satriec to, nāve; tā atkal nolaižas saknēs, zemē. Vai tas ir viņas gals? Nākamajā pavasarī tā atkal izaug, lai liecinātu. Ak! Tā ir nepārtraukta dzīvība.

Bet, brāli, māsa, mums ir mūžīgā dzīvība. Mums ir mūžīgā dzīvība caur To vareno, kurš atnāca, ir aizgājis un ir spējīgs sagatavot mums ķermenī. Un šīs augšanas sāpes, ko mēs jūtam, kā jūs, sievietes, jūtaties nosodītas par to, ko jūs darāt, jūs, vīrieši, kas turaties pie semināra mācībām un tamlīdzīgām lietām, jūs visi gribat sacīt: “Es...es esmu apguvis šo ticības mācību; es daru *to*...” Bet kaut kur dziļi jūsos ir kaut kas tāds, kad jūs redzat, kā atveras acis aklajiem, kurlmēmos, kas...aklos; visas šīs apsolītās lietas, redzat, kā Vārds tiek sludināts tā spēkā. Redzat, kā ielas prostitūta tiek padarīta par lēdiju. Redzat...redzat, kā tur iznāk dzērājs un kļūst par īstu Dieva svēto. Ak! Saprotat? Tur kaut kas ir, tur ir dzīvība. Un tu sāc just: “Nu, varbūt man nevajadzētu to darīt.” Un, redziet, lieta ir tāda, ka tas ir kaut kas, kas ir vajadzīgs tavam ķermenim, kas ir *tajā* pusē. Nāciet. Un Dievam ir vitamīni tieši *Šeit* katrai tā ķermeņa daļiņai. Jēzus ir aizgājis, lai sagatavotu vietu Dieva azotē; tieši tā, neliels dīglis, Dieva dēls, Dieva dēls vai meita...

92 Savā lūgšanā Tēvam Jēzus lūdza tikai vienu lietu. Vai jūs zināt, kas tas bija? Vienu lietu, pēc visa Sava upura, ko Viņš paveica šeit uz zemes, pēc dzīves, ko Viņš dzīvoja, pēc tā ceļa, ko Viņš gāja, Viņš prasīja vienu lietu: “Lai tur, kur Es esmu, ir arī viņi.” Viņš lūdza sadraudzību ar mums. Tā ir tā vienīgā lieta, par ko Viņš lūgšanā prasīja Tēvu – jūsu mūžīgo kompāniju. Ja gribat to izlasīt, tas ir Jāņa Evaņģēlija 17. nodaļa 24. pants. Tad cik ļoti mums vajadzētu vēlēties Viņu? Ja Viņš vēlas...

Tagad paklausieties. Ja tu patiešām esi dzimis no Dieva Gara, tad tev tas nozīmē visu. Saprotat? Tā nav kaut kāda noteikumu grāmata. Tu nedzīvo pēc kādiem likumiem vai kā citādi. Tu dzīvo no Dieva žēlastības, Dieva Gara.

93 Es bieži esmu to teicis. Kā misionārs es dodos uz ārzemēm. Kā būtu, ja es pasauktu savu sievu, savus bērnus: “Tagad paklausieties, bērni! Paklausies, Branhama kundze! Es esmu tavš vīrs. Kamēr es esmu prom, lai tev nav citu vīru. Ja tā notiks, es tev ādu nodīrāšu, kad es atgriezīšos mājās.” Hm-hm. Saprotat?

Piecirstu kāju pie zemes: “Bērni, vai jūs dzirdējāt, ko es teicu?”

“Jā. Jā, tēti. Jā, tēti.”

“Lai tik es izdzirdu par kaut vienu pārkāpumu! Skaidrs?” Saprotat? Nu, kāda māja tā būtu?

Nu, kā būtu, ja viņa teiktu: “Nu, tu esi beidzis, cienītais? Tagad es gribu tev kaut ko pateikt. Mister Branham, es esmu tava likumīgi precētā sieva! Tāpēc, kamēr tu esi prom, arī tev nevar būt citu draudzeņu.” Nu, kāds tas būtu nams? Nu, tas būtu kaut kas.

Mēs tā nedarām. Es viņu mīlu, un viņa mīl mani. Kad viņa zina, ka es dodos prom, viņa zina, ka es nebraucu, ja vien Tas Kungs mani neaicina doties. Mēs noņemamies ceļos uz grīdas un sapulcinām bērnus ap sevi, mēs lūdzamies. Es saku: “Dārgais Dievs, parūpējies par manu pavadoni, par maniem bērniem.” Viņi saka: “Dievs, parūpējies par tēti, kamēr mēs esam prom...kamēr viņš ir prom.” Un tad, kad mēs dodamies...

94 Nu, kā būtu, ja es tur tiešām izdarītu kaut ko nepareizu? Kā būtu, ja es izdarītu kādu pārkāpumu, kaut ko nepareizu? Un es atgrieztos un pienāktu pie savas nabaga sieviņas, nostātos tur un paskatītos uz viņas grumbaino seju un viņas sirmojošajiem matiem, es pieietu un teiktu: “Mīļā, es gribu tev kaut ko pateikt. Tu zini, ka es tevi mīlu.”

“Protams, Bil, es zinu, ka tu mani mīli.”

95 “Es pastāstīšu tev, ko es esmu izdarījis. Es atvedu pie sevis kādu meiteni.” Es...es teiktu: “Vai tu man to piedosi?” Es ticu, ka viņa piedotu. Es patiešām ticu. Bet vai es to darītu? Kad es skatos, stāvēdams tur, redzu, kā nosirmo tie mati, un zinu, ka viņa ir stāvējusi starp mani un sabiedrību, un zinu, ka viņa ir bijusi īsta sieva, vai es varētu ko tādu izdarīt? Es labāk nomirtu, nekā viņu sāpinātu. Patiešām.

Un, ja tas ir ar *fileo* mīlestību pret manu sievu, cik daudz lielāka ir mana *agapo* mīlestība pret Dievu! Ak, ak, es negribu darīt neko, kas Viņu sāpinātu. Protams, ka nē. Es...es mīlu Viņu. Es gribu darīt visu, ko Viņš vēlas, lai es daru. Es gribu atbilst katram Viņa sacītajam Vārdam, neskatoties uz to, ko saka pasaule. Viņi tik un tā tam neticēs. Es gribu zināt, ko Viņš man ir teicis

darīt. Un, ja man kaut kā pietrūkst, es gribu, lai Viņš man to iedod. Un dzīvot Viņam, sargājot sevi no pasaules.

96 Šim vecajam laicīgajam ķermenim šeit ir jātiek... Atļaujiet man jums pateikt. Šis laicīgais ķermenis, par kuru jūs tik daudz domājat, kuru jūs veidojat pēc Holivudas parauga...jūs tik ļoti turaties pie tā. Tās tur vairs ilgi nebūs. Jūs atceraties. Jūs esat dzirdējuši to pravietojumu, saprotiet, ko man iedeva Tas Kungs: "Tā nogrimis." Tieši tā! Ievērojiet! Tā nogrimis. Vienkārši vērojiet. Lūk, Viņš man vēl nekad nav pateicis kaut ko nepareizu. Es iedošu to ikvienam, kas grib kaut ko pateikt. Es nezinu, kad un kur, bet ar viņu ir cauri. Vīrs tās gaida sods. Viņai nav izpirkšanas, viņa ir pārgājusi robežu. Saprotat?

97 Un tā, paskatieties uz šo. Dzīvot Viņam, sargājot sevi no pasaules. Un tā, skatieties. Jūs skatāties televīziju, dažas no māsām, un jūs nākat šurp, un jūs gribat, jūs, jaunās sievietes... Jūs esat jaunas. Es to zinu. Bet jūs esat kristietes. Saprotat? Jūs esat citādākas. Jums nav jābūt tādām kā pasaulei. Jūs mīlat pasauli. Tās nav tikai jaunās, bet arī dažas no jums, vecākās. Saprotat? Nu, kāpēc tas tā ir? Saprotat? Jūs skatāties televīziju, jūs ejat uz veikalu, jūs redzat tās drēbes, ko valkā sievietes, kas ir bezdievīgas.

Vai jūs zināt, kas notiks tiesas dienā? Tu vari būt tik šķīsta savam vīram, cik vien iespējams, bet tiesas dienā tev būs jāatbild par laulības pārkāpšanu. Jēzus sacīja: "Ikviens, kas skatās uz sievieti, to iekārodams, jau ir pārkāpis laulību ar viņu savā sirdī." Kas ir vainīgs? Tu. Saprotat? Tu pasniedz sevi tajos šortos un biksēs.

Nesen kāda sieviete man sacīja, teica: "Es nevalkāju šortus, brāli Branham. Es pateicos par to Tam Kungam. Es valkāju bikses."

98 Es teicu: "Tas ir sliktāk." Tas ir vēl sliktāk. Tā tas ir.

99 Sieviete pat nopirkt kleitu gandrīz nav iespējams. Viņa teica, viena sieviete teica: "Nu, tu pateici patiesību. To nevar, to nevar nopirkt." Bet joprojām tiek pārdoti materiāli, un ir šujmašīnas. Saprotat? Tāpēc nav vispār nekāda attaisnojuma. Saprotat? Saprotat?

Tas parādīs, māsa... Es esmu jūsu brālis, un es esmu Kristus kalps, kuram būs jāatbild uz Tiesas sola par to, ko es saku šeit šovakar. Saprotat? Tu stāvēsi tur, būdama vainīga laulības pārkāpšanā, jo Dieva mīlestība ir iztecējusi no tavas sirds. Tu joprojām ej uz draudzi. Varbūt tu joprojām dejo Garā. Varbūt tu joprojām runā mēlēs. Un tas viss ir lieliski, bet tas joprojām nav Tas. It nemaz.

100 Atcerieties, Bībelē ir teikts: "Pēdējās dienās atnāks viltus Kristi," nevis viltus Jēzi. Viņi neuzdrošinātos to darīt. Bet viltus Kristi, viltus svaidītie. Viņi ir absolūti svaidīti ar Garu, ar Svēto Garu, un tomēr viltus. Saprotat? Ir divi...

101 Jūs sastāvat no trim cilvēkiem. Ārpusē ir ķermenis. Jums ir piecas maņas, caur kurām jūs kontaktējaties ar savām zemes mājām. Iekšpusē ir gars. Tur ir piecas maņas: mīlestība, sirdsapziņa un tā tālāk, ar kurām jūs kontaktējaties. Bet tam iekšpusē ir dvēsele.

102 Atcerieties, "lietus līst uz taisno un uz netaisno". Tas pats lietus, kas liek augt kvieša graudam, liek augt arī dadzim. Saprotat? Kas tas ir? Tās sēklas iekšpusē ir daba, un šī daba parādās...parāda sevi. Tā var atrasties tajā pašā laukā, turpat blakus nezālei. Nezāle un kvieši stāv kopā, vienlīdz priecīgi. To galva ir nolaista, tie slāpst pēc ūdens. Kad atnāk lietus, tas dadzis var gaviļēt tikpat skaļi kā kviesis. "Bet pēc viņu augļiem jūs tos pazīsit." Saprotat?

103 Kristieši, varbūt es jūs vairs nekad neredzēšu. Saprotiet, ir pagājuši daudzi gadi, kopš es biju šeit. Varbūt es jūs vairs nekad neredzēšu. Nostājieties vienā līnijā ar Dieva Vārdu. Skatieties tajā spogulī.

Tāpat kā reiz kāds mazs zēns, kurš bija uzaudzis laukos, nekad nebija redzējis spoguļi. Viņš atbrauca uz savas...savas tantes mājām. Viņš sāka kāpt augšup pa kāpnēm. Viņš ieraudzīja spoguļi, un spoguļi viņš ieraudzīja kādu mazu zēnu. Viņš turpināja iet uz augšu, skatīdamies. Un viņš pamāja, un arī tas zēns pamāja. Un viņš turpināja skatīties. Viņš nekad nebija redzējis sevi spoguļi. Tāpēc, kad viņš nonāca tam pietiekami tuvu, viņš pagriezās un teica: "Nu, mammu, tas esmu es!"

104 Kā tu izskaties Dieva spogulī? Vai tas atspoguļo Dieva meitu vai dēlu? Vai tur ir kaut kas tāds, ka tad, kad tu to dzirdi, tas rada tev nepatiku pret to cilvēku, kurš to saka? Vai arī tur kaut kas velk, kas saka: “Es zinu, ka tam cilvēkam ir taisnība, jo tas ir Rakstos.” Tad tie ir tie vitamīni, kas ir nepieciešami tam ķermenim, kas ir iepriekšnolemts būt tur, namam, kas būs vajadzīgs tam otram, kad tu nonāksi tur. Saprotat? Šis nams... Ja mēs esam nesuši zemes cilvēka tēlu...

105 Un tā, atcerieties, mēs tik daudz domājam par šo ķermeni. Mēs uzvelkam tam tik daudz drēbju. Mēs darām tik daudzas nevajadzīgas lietas, pārgērbšanās pēc pārgērbšanās, pēc pārgērbšanās un visas tās lietas. Un...un, ak, gandrīz visi.

Lai tikai kāds kaut ko uzsāk. Tu nokrāso savus pakāpienus sarkanā krāsā un redzēsi, kā Džounsi nokrāso sarkanus savējos. Pārsēdieties no “Chevrolet” uz “Ford”, un viņi nespēs to izturēt. Tas ir pieskaņošanās laiks. Lai tikai... Lai tikai uz draudzi atnāk kāda sieviete ar noteikta veida cepuri, un pavērojiet, ka tādu dabūs visas sievietes; jo īpaši, ja tā ir mācītāja sieva, saprotiet, vienkārši pavērojiet, kas notiek. Lūk, tā ir taisnība. Tā ir pilnīga taisnība. Tas ir pieskaņošanās laiks. Brāli, tam būtu jābūt pieskaņošanās laikam. Un visas tās...visas tās lietas ir kādam mērķim.

Man ir vienalga, vai mana žakete saskan ar manām biksēm. Un man nav vienkārši. Manai sievai vai manai vedeklai, vai kādam citam ir jāpasaka, kādu kaklasaiti pie tās valkāt. Taču man ir vienalga, vai tās saskan, vai nē. Es gribu, lai mana pieredze saskan ar Dieva Vārdu. Tas ir tas svarīgais, jo tieši tur es grasos dzīvot; nevis kaut kur uz stūra kopā ar Džounsiem, bet tur godībā, kur Jēzus ir aizgājis, lai sagatavotu mums vietu. Jā, mēs to vēlamies. Tieši tā! Turieties no tā visa...

106 Šis vecais, laicīgais telts mājoklis, vai jūs zināt, kas tas ir? Šis ķermenis ir kā vecs mētelis, ko tu valkā, mētelis, ko tu kādreiz valkāji. Bet nu tev ir cits, tik daudz labāks, ka to tu vairs nelieto. Ko tu dari? Tu pakar to skapī, jo tev ir viens labāks. Tev ir kāds labāks mētelis. Tas ir mūsdienīgāks par to, ko tu reiz valkāji, kas ir nolietots. Kas? Tās ir tās drēbes. Un tu esi tā iekšiene, kas ir tur. Ko tās drēbes darīja? Tās tikai nesa tavu tēlu. Saprotat? Bet tagad tev tās vairs nav vajadzīgas. Tu esi tās pakāris uz pakaramā. Tās ir lupatas.

Un tieši tāpat ir ar šo veco ķermeni, tu...tas nesa debesu tēlu, tomēr tas neesi tu. Tu esi tā ķermeņa iekšienē. Tu, Dieva Gars, esi tā ķermeņa iekšienē. Tas ir tas, kas liek ārējam nonākt paklausībā, jo iekšējais to kontrolē, saprotiet, nostāda to vienā līnijā ar Dieva Vārdu; tava iekšiene, tu pats, tava būtne.

Šis ķermenis ir tikai vecs mētelis. Un kādu dienu...ko tu ar to darīsi, jo tu biji...biji tajās drēbēs tikai kādu brīdi? Tās ir kā laicīgās drēbes, šis ķermenis. Tavs...tavs īstais ķermenis, tavs īstais “es” ir iekšienē šim vecajam mētelim, ko sauc par Viljamu Branhamu vai Sjūziju Džounsu, vai kā nu vēl. Saprotat? Kādu dienu tas karāsies tavas piemiņas zemes zālē. Jūs ieliksiet to kaut kur kapā, un kāds tur uzliks kapakmeni: “Šeit guļ sludinātājs *tāds un tāds* vai Džons *tāds un tāds* vai *tāds un tāds*.” Tas stāvēs tur kā piemiņa par tevi. Cilvēki vienkārši redzēja tevi *tajā*. Bet tas, kas tu biji, tavs īstais “es”, bija tur iekšā. Bet pats tas vecais mētelis “tikai nesa debesu tēlu”.

Ak, cilvēki, vai jūs esat veikuši rezervāciju, lai nomainītu mēteļus? Vai esat rezervējuši vietu debesīs? Atcerieties, jums ir jābūt rezervācijai. Jūs nevarēsiet tikt iekšā bez tās.

Šobrīd es runāju ar jums mūsdienu valodā, lai jūs saprastu. Ja jūs dodaties uz viesnīcu un sakāt: “Nu, man bija...”

107 “Vai jums bija veikta rezervācija? Nu, ļoti žēl. Viss ir piepildīts.” Un jūs esat ārā aukstumā, jo jūs nebijāt veikuši rezervāciju.

Un, ja tu nonāksi sava zemes ceļojuma beigās bez rezervētas vietas, neviens tevi tur nesagaidīs. Tev būs jādodas tumšā mūžībā, kur būs kliegšana un raudāšana, vaimanas un zobu griešana. Tev tas ir jāizdara. Tu nevarēsi iekļūt tajā pilsētā, tu...jo tev nav rezervēta vieta. Tev tādai ir jābūt, lai ieietu tajā pilsētā, uz kuriem Jēzus ir devies, lai sagatavotu tev vietu. Atcerieties, ka jums ir jābūt rezervētai vietai un uzvilktām glābšanas drēbēm. Jūs nevarat...

108 Mateja Evaņģēlijā, man šeit ir Rakstu vieta. Es skatos uz Rakstiem, Mateja 20...22:1-14. Man nav laika to izlasīt, jo ir jau ļoti vēls. Es esmu runājis jums pārāk ilgi. Bet atcerieties, ka tas

ķēniņš izsūtīja un sagatavoja vakariņas. Viņš nokāva visus savus vēršus un...un sagatavoja nobarotus lopus un visu pārējo, un bija sagatavojis lielas vakariņas. Un viņš sūtīja un ielūdza daudzus atnākt.

Viens sacīja: “Nu, zini, es tomēr piederu pie *tiem*.” “Bet man ir *tas*”. “Bet man ir jāņemtas ar manu fermu.” Un vienam bija daudz darāmā. Un viņš sūtīja atkal, bet viņi apgājās ar viņiem slikti. Un visbeidzot... Tā bija ebreju paaudze, ar kuriem runāja Jēzus. Viņiem bija citas lietas, kas jādara.

Pēc tam visbeidzot viņš sūtīja un teica: “Ejiet. Vienkārši nevajag...piespiediet viņus. Ejiet ielās un uz lielceļiem, un visur un piespiediet viņus ienākt.” Un pēc tā visa viņš nolēma, ka viņa nams bija...ka viņa kāzu mielasts tiks sagatavots, ka tur būs viesi.

Un pēc tam viņš atrada tur vienu vīru, kurš nebija apģērbts kāzu drēbēs. Viņš gribēja palikt savā vecajā mētelī. Un paskatieties, ko Viņš teica: “Draugs, pēc tam, kad es tevi uzaicināju uz savu kāzu mielastu, un uzaicināju tevi un iedevu tev ielūgumu atnākt...”

109 Un, ja jūs kādreiz esat bijuši austrumos, un es esmu sludinājis tur daudzas reizes, tad tas kāzu mielasts joprojām notiek tieši tāpat, kā tas reiz bija. Līgavainis to visu...viņam ir noteikts skaits viesu, kas ieradīsies pie viņa. Varbūt, brāli Kop, varbūt tu esi redzējis to Indijā. Jā? Viņiem ir tik daudz viesu, cik viņš uzaicina; teiksim, viņš uzaicina trīsdesmit viesus.

Un tā, līgavainim ir jātagādā drēbes. Viņam tās ir jātagādā, tāpēc tur pie durvīm stāv kāds vīrs. Un jūs atnākat ar savu ielūgumu. Viņš pārbauda tavu ielūgumu un uzvelk tev drēbes, ietēru, kas... Daži no viņiem ir bagāti, un daži ir nabadzīgi, un daži no viņiem ir atšķirīgi, bet viņi visi izskatās vienādi, kad viņi uzvelk tās drēbes. Viņi visi izskatās vienādi.

Un jums visiem ir jābūt vienādiem. Jūs neteiksiet: “Es esmu metodists no *šejienes*. Es esmu prezbiteriānis no *turienes*”. Ak, nē! Jūs vispār tur neienāksiet. Saprotat?

Jums ir jāienāk pa tām durvīm. Jēzus teica: “Es esmu durvis uz aitu aploku.”

“Es esmu pentakosts. Es esmu *tas*. Es esmu *šitas*.” Tas nenozīmē pilnīgi neko.

Jūs ienākat caur tām durvīm. Un, ja jūs ienākat caur tām durvīm, jūs saņemat tās drēbes.

110 Un tas cilvēks, kad...viņš sacīja: “Kā tu šeit iekļuvi, draugs?” Saprotat?

Tas parāda, ka viņš ienāca kaut kādā citādākā veidā, viņš ienāca pa logu, ienāca pa aizmugurējo ieeju un nevis pa durvīm; nevis pa tām durvīm, pa to ceļu, pa kuru ienāca Jēzus, caur pašuzpurēšanos, atdodot visu sevi Dievam un ejot uz Golgātu, un tiekot sist krustā līdz ar Viņu. Un atkal augšāmcelties, lai valkātu Viņa upura un nāves šīs pasaules lietām drēbes.

111 Ja tu mīli pasauli vai šīs pasaules lietas, Dieva mīlestības pat nav tevī. Saprotat? Ja tev joprojām ir pasaules mīlestība, tu gribi rīkoties kā pasaule un darīt kā pasaule, tu mēģini...tu esi... Kaut arī tu esi draudzē, bet tu esi dadzis tajā lauciņā kopā ar kviešiem; tu skaļi gavilē kopā ar pārējiem, priecājies kopā ar pārējiem, uz tevis ir visas garīgās svētības.

Jūs sakāt: “Nu, es pravietoju.” To darīja arī Kajafa, to darīja arī Bileāms. Tam nav nekāda...

112 “Man ir kristība, Svētais Gars.” Tam joprojām nav nekāda sakara ar to. Tā ir tikai laicīga dāvana tev.

Tā īstā dāvana ir tava dvēsele tur iekšienē, saprotiet, kas ir dzimusi no Dieva un kas visu vada uz Dieva Vārdu un Dieva gribu. Un tur tu audz, saprotiet, tad tu esi Dieva dēls un meita. Tu esi Dieva bērns. Un šīs lietas, kad tu audz... Kā tā māte...lūk, tu esi zemes dzīlēs un mēģini iznākt ārā. Tu esi Dieva dēls, kas nāk ārā, un tu redzi Vārdu, kas saka: “Man būtu jādara *tas*. Man būtu jāpiedzimst no augšas.”

“Nu, es piederu draudzei.” Tas nenozīmē pilnīgi neko. Saprotat?

“Es esmu metodists, mana māte...” Tavai mātei tas derēja.

113 “Nu, es esmu pentakosts, es piederu pie...” Ja tu neatbilsti šim Vārdam, kaut kas nav kārtībā. Saprotat? Tad, saprotiet, tavs īstais tēvs nav Dievs. Saprotat? Jo tas īstais sākums tavā dvēselē, pirms vēl bija gars, tā bija tava dvēsele. Ja šī dvēsele neatnāca no Dieva, tad tas vispār nebija Dieva

dīglis. Tu esi pievilts. Tu esi nezāļu laukā, un tev ir augošo nezāļu pasaules liecība. Rīkojies kā pasaule, mīli pasauli, jo tevī nav Dieva mīlestības.

114 Un tā, pēdējās dienās būs viltus svaidītie, nevis viltus Jēzi. Viņi to neatbalstītu; bet “viltus” svaidītie. Viņi ir svaidītie, tieši tā, bet viņi ir antikrists. Viņi ir svaidīti ar Garu darīt zīmes un brīnumus, ko darīja Kristus, bet viņi nestāv vienā līnijā ar Viņa Vārdu. Saprotat.

“Tanī dienā daudzi nāks pie Manis un teiks: 'Kungs, vai tad es neesmu Tavā Vārdā pravietojis un izdzinis ļaunos garus?’”

Viņš sacīs: “Atkāpieties no Manis, jūs, netaisnības darītāji, Es nekad neesmu jūs pazinis.”

“Es biju pentakosts, Kungs. Slava Dievam! Es gavilēju, es runāju mēlēs. Un es uzliku rokas slimajiem un dziedināju tos, dzinu arī ļaunos garus.”

“Atkāpies no Manis, tu, netaisnības darītāj, Es nekad neesmu tevi pazinis.”

115 Vai saprotat, ko es gribu pateikt? Ak, bērniņi, vai jūs šodien jūtat, ka jums ir vajadzīgs tas vitamīns, *tas* kaut kas? Tur otrā pusē gaida ķermenis; tur ir ķermenis, kas gaida, kad tas tiks saņemts. Cilvēki, netieciat pievilti! Netieciat pievilti! Velns ir krāpnieks. Kāzu drēbes, jums tās ir jāvalkā. Tām ir jābūt.

116 Un tā, mēs esam vakara laikā. Laicīgais ķermenis jau ir gatavs nojaukšanai, un mēs gatavojamies ieiet debešķīgajā. Un šobrīd mēs jūtam neparastu Dieva aicinājumu doties uz to vareno Ēdeni. Un, pirms mēs šeit piedzimām, mūsu mazie ķermenīši brēca pēc kaut kā, kas bija jāsaģādā, pretējā gadījumā mēs būtu šeit neveseli bērni. Dievam tur nav nekādu neveselumu. Viņi visi ir pilnīgā kārtībā, līgava, tieši tādi, kāds bija Līgavainis, Vārds, kas ir izpausts savā laikā. Lai šovakar Dievs dāvā to jums, bērniņi, katram no jums! Ir debesis, uz kurām doties. Ir elle, no kuras ir jāturas pa gabalu.

117 Un tā, daudzi no jums zina, ka Tas Kungs ir devis man vīzijas, tūkstošiem. Visvarenākā lieta... Agrāk es baidījies no nāves. Apmēram pirms trim gadiem, jūs redzējāt pie kristīgiem uzņēmējiem: “*Aiz laika priekšvara.*” Es apzinos, ka es varu nenodzīvot šo nakti. Varbūt es jūs vairs nekad neredzēšu savā dzīvē šeit, un tā ir taisnība. Es...es nezinu, vai es to sauktu par vīziju, vai kas nu tas bija.

Kādu rītu, nesen, es biju...es tikko kā biju pamodies. Es biju atbraucis no sanāksmēm, un tur gulēja mana sieva, aizmigusi. Es sacīju: “Mīļā, vai tu esi nomodā?” Viņa joprojām gulēja. Es zināju, ka mums bija jāceļas, lai aizvestu bērnus uz skolu.

Un es, lūk *šādi*, salīku rokas sev zem galvas un teicu: “Nu, paklau, Bil Branham, vai tu zini, ka tev ir pāri piecdesmit? Tu, ja tu grasies kaut ko izdarīt Tā Kunga labā, tad labāk pasteidzies, jo tev nav atlicis pārāk daudz laika.” Es nodomāju: “Ak, es ceru, ka nodzīvošu tik ilgi, lai redzētu Kunga Jēzus atnākšanu.”

Tas vienmēr bija manā prātā, ka tad, kad mēs nomirsim, es satikšu, piemēram, šo brāli, es teikšu... “Jā, tu vienu vakaru sludināji manā draudzē tur uz zemes, brāli Branham.” Bet viņš būtu gars, es nevarētu paspiest viņam roku, jo viņa roka būtu tur, kapā, sapuvusi, saprotiet, un manējā arī. Agrāk es domāju kaut kā šādi.

118 Bet tajā rītā, kad es sajutu, ka kaut kas uz manis nonāk, un es nodomāju... Parasti, kad atnāk vīzija... Un es skatījos, un es skatījos. Es nodomāju: “Ak! Kas tas ir?” Un es skatījos; lieli, zaļi pakalni, un tur no visurienes nāca jaunas sievietes, desmitiem tūkstošu un simtiem tūkstošu. Un viņas visas nāca, gari mati nokarājās uz viņu mugurām, baltās drēbēs, basām kājām, kliezot, bļaujot: “Mūsu brālis!”

119 Es...es domāju: “Nu, tas ir dīvaini.” Es pagriezos apkārt un paskatījos. Un tur nu es gulēju, un tur bija mana sieva, viņa gulēja gultā. Un es teicu: “Nu, vai zini ko? Es nomiru.” Es teicu: “Tas ir tas, kas notika. Es esmu nomiris.” Un es teicu: “Varbūt man bija sirdstrieķa vai kaut kas cits, es esmu nomiris. Tur guļ mans ķermenis.” Es vienkārši tur gulēju ar rokām aiz galvas *šādā* veidā, gluži kā līķis. Es nodomāju: “Tas nav tālāk par sešiem metriem no manis.” Un tur nu es biju,

skatījos; es nodomāju: “Tā...tur ir mana sieva. Tur...tur ir viss. Tas ir mans kreklis, kas tur karājas uz gultas staba.” Un es nodomāju: “Te nu es esmu.”

120 Un es atkal paskatījos apkārt, un visas šīs sievietes nāca, un tās bija... Un es skatījos, ka no šīs puses nāca...un tur nāca mani brāļi. Ak! Viņi bija īsti, viņi visi izskatījās jauni. Viņi kļiedza: “Mūsu dārgais brālis!” Ak, es nezināju, ko domāt.

121 Es domāju: “Tas ir dīvaini.” Es paskatījos atpakaļ, un es nebiju vecs vīrs, es biju jauns. Es nodomāju: “Tas ir dīvaini.” Es nodomāju: “Vai tā ir vīzija?” Es iekodu sev pirkstā un es nodomāju: “Nē. Tā nav tāda veida vīzija, kādas man ir bijušas.”

122 Tad kaut kas sāka ar mani runāt *tur* augšā un teica: “Tu esi ienācis kopā ar saviem ļaudīm.” Es nodomāju: “Ar maniem ļaudīm? Vai visi šie ir Branhami?”

123 Viņš sacīja: “Viņi ir tavi jaunpievērstie Kristus.” Un šīs sievietes...

Jūs zināt, ka mani vienmēr ir uzskatījuši par tādu...mani ir dēvējuši par “sieviešu nīdēju”, bet es tāds neesmu. Saprotat? Jo es ticu... Man nepatīk amorālas, piedauzīgas; man patīk īstas, neviltotas Kristus māsas. Ja tas ir šādi, viss kārtībā.

124 Es saņēmu dažas rētas, kad es biju bērns. Es zinu tās lietas, kas notika, kas mani tādu padarīja. Bet tas...tas viss bija Dievs, kas taisīja, veidoja mani šai stundai. Saprotat?

125 Un es domāju, ka nav nekā jaukāka par īstu, neviltotu māsu. Ja Dievs varētu iedot cilvēkam kaut ko labāku par pestīšanu, Viņš iedotu viņam sievu. Saprotat? Un tāpat, tad, ja Viņš varētu iedot kaut ko labāku, tad Viņš to darītu. Bet tad tu redzi, ka dažas no viņām novēršas un pat nerīkojas kā sievas, nav uzticīgas saviem laulības solījumiem, un tādi paši ir viņu vīri. Atcerieties, jūs esat saistīti viens ar otru, kamēr esat dzīvi. Tas, ko Dievs savieno uz zemes, ir savienots arī debesīs. Saprotat?

126 Un tā, tad es to ieraudzīju. Un šīs sievietes skrēja klāt un apskāva mani, un apkampa mani, un sauca mani par brāli. Lūk, tās bija sievietes, bet tajā vietā nevar būt grēka. Saprotat? Tās bija sievietes, bet, redziet, tagad mēs esam veidoti...sieviete ir ar dziedzeriem, ar sievišķajiem dziedzeriem, un vīrietim ir vīrišķie dziedzeri, tas ir bērnu dzemdēšanai. Tur tā nebūs, visiem būs viens dziedzeris, bet viņi joprojām būs pēc tā ārējā apveida, viņu zemes cilvēka tēls, ko viņi nesa šeit, būs arī tur, bet tur nevarēs būt grēka. Jūs visi būsiet vienādi. Tur vairs netiks audzināti bērni. Saprotat? Tā tas ir. Tas būs šādi.

127 Un tā es paskatījos, un šīs sievietes, un... Viņi, šie brāļi, mani paņēma un nolika mani augšā tajā vietā. Es teicu: “Kāpēc jūs to izdarījāt?”

Viņš sacīja: “Uz zemes tu biji vadonis.” Un teica...un teica: “Tu...Tie ir tie cilvēki.”

128 Un tur pienāca kāda sieviete, viņa teica: “Mūsu dārgais brālis!” Ļoti skaista sieviete!

Kad viņa aizgāja garām, šī balss apstājās, sacīja: “Vai tu viņu neatceries?”

Es teicu: “Nē.”

Teica: “Tu atvedi viņu pie Kristus, kad viņai bija vairāk par deviņdesmit gadiem. Saproti? Vai tad tu nesaproti, kāpēc viņa saka: 'Dārgais brālis'?”

Es teicu: “Nu, vai jūs ejat...”

Sacīja: “Nē. Šeit mēs gaidām.”

Es teicu: “Nu, ja es esmu nomiris, es gribu redzēt Jēzu.”

Teica: “Šobrīd tu nevari Viņu redzēt. Tas ir Rakstos, kur ir teikts: 'Dvēseles zem altāra.' Viņš ir tikai nedaudz augstāk. Kādu dienu Viņš atgriezīsies. Mēs dosimies atpakaļ uz zemi. Mēs šeit neēdam un nedzeram.”

129 Es sacīju: “Vai gribi teikt, ka es no tā baidījos? Tas taču...”

Nav tādu vārdu, lai to izteiktu, draugi. “Tas ir perfekts” to neizteiktu, “grandiozs”. Man zināmajā angļu valodas vārdu krājumā vispār nav tāda vārda, kas varētu izteikt to, kas tas ir. Tas ir ārpus visa, ko es zinu. Tur nu tas bija. Tur nebija nekādu slimību, nekādu bēdu. Tu nevarēji nomirt,

tu nevarēji grēkot. Tas bija vienkārši pilnīgi, vienkārši pilnīgi. Draugi, jūs nedrīkstat, jūs nedrīkstat palaist to garām. Atcerieties.

130 Un, kad es biju mazs zēns, es redzēju elles vīziju, kā mazs zēns. Un jūs zināt, kā šodien lēdijas jeb sievietes (lēdija neko tādu nedarītu) krāso savas acis kā vilkam vai kaut kā tamlīdzīgi, ar to zilo drankī zem acīm. Es esmu to redzējis. Es iegrimu... Kad es biju mazs zēns, es tiku sašauts, un es gulēju slimnīcā un miru. Un es vienmēr biju zinājis, ka ir Dievs.

Es atceros pirmo lūgšanu, ko es mēģināju lūgt. Vienīgais, ko es varēju pateikt... Es...es vēl nekad neesmu to teicis; es vienkārši jūtu, ka es pateikšu to tieši tagad. Es biju sašauts, gulēju tur un miru uz lauka. Un vienīgais aizbildinājums, kas man bija Dieva priekšā, es teicu: "Tu zini, Kungs, ka es nekad neesmu pārkāpis laulību." Saprotat? Kā mazs, jauns zēns, apmēram piecpadsmit gadus vecs, es centos dzīvot pareizi. Un es teicu: "Es esmu dzīvojis tīri," un tas bija viss, ko es varēju pateikt. Tā bija vienīgā labā īpašība, ko es varēju Viņam piedāvāt.

131 Un tad, gulot tur, tad, kad ārsts bija no manis aizgājis...un es jutu, ka es grimstu tumšā mūžībā, un šķita... Un es saucu pēc tēta: "Ak, tēti, palīdzi man!" Tēta tur nebija. "Mammu, palīdzi man!" Mammās tur nebija. "Dievs, palīdzi man!" Dieva tur nebija. Tas bija tikai bezgalīgs, briesmīgs, ak, murgs! Salīdzinot ar to, degoša, liesmojoša elle būtu tīrā izprieca. Un, krītot tur iekšā, es domāju: "Ak vai!" Tālāk un tālāk šādā veidā. Un es nokļuvu kādā vietā; dūmi un tumsa, un slikta dūša. Un, ak, tāda sajūta! Uz manis bija nāve.

Un es redzēju tās sievietes, kas tuvojās man ar šādi sakrāsotām acīm. Lūk, atcerieties, tas bija pirms četrdesmit pieciem gadiem, vismaz pirms pirms četrdesmit gadiem. Iedamas...viņas stenēja: "Ūh! Ūh! Ūh!"

Es teicu: "Vai es šeit esmu uz visiem laikiem?"

"Uz visiem laikiem."

132 Es teicu: "Ak, Dievs, ja Tu mani no šejienes izlaidīsi, es vairs nekad no Tevis nekaunēšos. Es vairs nekad nekaunēšos. Dievs, lūdzu, dod man iespēju."

Un negaidot es sajutu, ka es sāku atgriezties. Un ārsts bija satraukts, jo mana sirds pukstēja tikai septiņpadsmit reizes minūtē. No manis bija izplūdušas visas asinis un viss...es gulēju savās asinīs. Un es biju neziņā, vai tas kādreiz notiks.

133 Pirms aptuveni diviem gadiem, kad es pārcēlos uz Tūsonu, mēs ar sievu bijām "J.C. Penney" veikalā. Es sēdēju tur *šādā* veidā, nolaidis galvu, gaidīju. Jo, jūs zināt, kā sievietes...viņas ilgi staigā pa veikalu. Un es...es sēdēju tur ar *šādi* nolaistu galvu. Un eskalators brauca uz augšu, un tur cēlās augšup dažas sievietes ar tām "ūdensgalvas" frizūrām, jūs zināt, kā viņas to dara, *tādā* veidā. Cēlās augšup ar tām izkrāsotajām acīm, un viņas runāja spāniski. Un tas ir tas... Tas viss, tā vīzija, es atkal to atcerējos. Tur nu tas bija: "Ūh! Ūh!"

134 Brāli, māsa, ļaujiet man jums kaut ko pateikt. Varbūt šobrīd tas šķiet smieklīgi, bet, ja jūs tur kādreiz nokļūsi... Tā ir nopietna lieta. Nekad neejiet pa to ceļu.

135 Es kā vecs vīrs, kalpotājs, es esmu sludinājis pa visu pasauli, man ir miljoniem draugu, bet es zinu, ka man būs jāstāv kopā ar jums tur. Bēdziet prom no šīs pasaules lietām. Un, ja tevī ir kaut kas tāds, ka tu joprojām gribi rīkoties tā, kā tu rīkojies, ja tevī ir pasaules lietas, atceries, ka tu nepiederi Dievam. Tu esi tikai draudzes loceklis. Kamēr tas aicinājums, tā dzelme, kas sauc dzelmei... Saprotat?

136 Tāpat kā, pirms zivij uz muguras parādījās spura, vispirms bija jābūt ūdenim, kurā tai peldēt, citādi tai nebūtu spuras.

Pirms uz zemes izauga koks, vispirms bija jābūt zemei, citādi nebūtu bijis koka, kuram tajā izeaugt. Nebūtu bijis pamatojuma kokam, lai tas līdzāspastāvētu.

137 Pirms ir radība, ir jābūt Radītājam. "Svētīgi ir tie, kas alkst un slāpst pēc taisnīguma." Saprotat? Mūsos kaut kas ir. Pirms kāda brītiņa tu pacēli roku: "Es vēlos vairāk no Dieva." Saprotat? Kaut kas ir vajadzīgs.

Un, ja tu mīli pasauli (ej pa to ceļu), šīs pasaules lietas, tu iesi pa pasaules ceļu un tu kritīsi. Saprotat? Izejiet ārā. Jūs esat Ķēniņa dēli un meitas, tā Ķēniņa. Esiet lēdijas un džentelmeņi. Staigājiet kā kristieši, dzīvojiet kā kristieši, rīkojieties kā kristieši. Atcerieties, es satikšu jūs pie tiesas sola ar šīm piezīmēm. Saprotat?

138 Paskaties šovakar savā spogulī un ieraugi: “Kurā virzienā es eju? Vai Jēzus gatavo man vietu, ķermeni? Tas ķermenis ir pilnīgs. Tas ķermenis uzvedas kārtīgi. Tas ir dēls vai meita Dieva priekšā. Bet *šeit* man ir dzemdību sāpes, lai piedzimtu tajā ķermenī tur. Ja es joprojām mīlu pasauli, tas parāda man, ka es neesmu...ka man tur nav ķermeņa. Es esmu tikai draudzes loceklis. Es nebiju Dieva dīglis. Es neesmu. Viņš nav mans Tēvs.”

139 Viņš teica: “Ja jūs nevarat izturēt pārmācību (tas ir tas, ko jūs saņemat šobrīd), tad jūs esat ārlaulības bērni, nevis Dieva bērni.” Vai pareizi? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Vai Bībele tā saka? [“Āmen.”]

Ja jūs nevarat izturēt Dieva pārmācību, kad redzat, ka Raksti jūs izlabo, bet jūs sakāt: ”Ak, es to nemaz negribu dzirdēt. Es...es esmu kristietis. Es daru...” Labi. Tā arī turpini. Saprotat? Tas ir viens drošs pierādījums tam, ka tu neesi Dieva bērns.

Bet īsts Dieva bērns ir izsalcis un izslāpis. Kāpēc? Ja tavā sirdī ir kaut kas, kas saka tev, ka tu to gribi un tas tur ir vajadzīgs, tas parāda, ka tur kaut kas pulsē, cenšas aizvilkt tevi uz turieni. Tur ir ķermenis, kura līdzība ir *šīs*, kas ir šeit. Kādam nolūkam jūs izmantojat šo? Lai pagodinātu velnu un pasauli, un modes, un pārējo? Vai arī tavš skatiens ir vērstš uz debesīm, tur augšā kaut kas ir, un tu pagodini Dievu ar savu dzīvi?

Mana Tēva namā ir daudz mājokļu; ja tas tā nebūtu, Es būtu jums pateicis. Un Es aiziešu un sagatavošu jums vietu.

...un atkal atgriezīšos, lai uzņemtu jūs pie Sevis, lai tur, kur Es esmu, tur būtu arī jūs.”

140 *Tās lietas, kam ir jānotiek.* Tās lietas, kas ir tagad, ir tikai potenciāls, kas sauc pēc tām lietām, kas būs.

Lūgšim.

141 Padomā nopietni, lūdzu, dārgais kristīgais draugs! Tikai brītiņu patiešām nopietni aizdomājies. Tikai brītiņu būsīm patiešām klusi. Ļaujiet runāt Svētajam Garam.

Lūk, Kungs Jēzus atsūtīja mani pie jums, pentakostu ļaudis, jau sen. Šeit ir viens no jūsu pušiem, kurš ir izaudzis un kļuvis par jūsu mācītāju, viņš teica: “Šīs kalpošanas rezultātā.” Viņš redzēja, kā Kungs Jēzus atvēra aklas acis. “Izdarīja tā,” viņš teica, “ka ūdensgalvas uzreiz sarāvās.” Man joprojām ir dziedināšanas dievkalpojumi, un es saprotu, ka es esmu lūdzis par daudziem cilvēkiem, kuri bija ļoti slimi. Viņi tika dziedināti; Tas Kungs uzklausi lūgšanu un dziedināja slimos. Bet, zini, daži no šiem cilvēkiem, kas tika dziedināti, jau ir miruši. Un nav svarīgi, cik ļoti slims tu esi, ja tu esi dziedināts, tu tik un tā nomirsi.

Bet tā dvēsele, mans dārgais brāli, tā dvēsele, mana dārgā māsa, vai tagad tu par to neaizdomāies? Tā ir mūžīga. Ja tur nav tās Dieva mīlestības, ja tur nekas nevelk, vai tu nepaprasīsi Dievam: “Ak, Dievs, sāc ar mani šovakar no jauna. Es mīlu Tevi, Kungs. Es gribu Tevi mīlēt. Un kaut kas manā sirdī saka, ka man ir jādzīvo tuvāk Tev. Es gribu nākt tieši tagad, Kungs, un darīt to.” Ja šāds cilvēks vai cilvēki atrodas šajā ēkā vai ārpus šīs ēkas, es prasu jums kā Kristus kalps Jēzus Kristus Vārdā, vai jūs, vienkārši noliekuši galvu, pacelsiet savu roku pretim Dievam un pateiksiet vismaz šādi: “Dievs, velc mani tuvāk, tuvāk, dārgais Dievs. Es gribu nostāties vienā līnijā ar visu, ko Tu saki Tavā Vārdā.” Paceliet savas rokas. Un tā, vienkārši esiet patiešām godīgi. Vienkārši aizdomājieties.

142 Un tā, cilvēki saka: “Ak, es esmu darījis *to un to*. Es, es gavilēju Garā. Es runāju mēlēs. Bet, redz, manā dzīvē kaut kā pietrūkst. Es skatos Dieva Vārda spogulī; es zinu, ka kaut kas tur ir. Es eju uz baznīcu, bet es neesmu tāds, kādam man vajadzētu būt.” Saprotat? Tas parāda, ka kaut kas...

Lūk, ja tu skaties uz sevi un redzi, ka tu neesi vienā līnijā ar Dieva Vārdu, un tur nav nekā,

kas mudinātu tevi pacelt roku, tad zini, ka kaut kas nav kārtībā. Tev ir... Tas ir... Mamma mēdza teikt: “No rāceņa asinis neizspiedīsi, jo tajā nav asiņu.” Saprotat? Aizdomājieties par to, patiešām nopietni. Šī varētu būt jūsu pēdējā iespēja. Šajā nelielajā grupā šeit pacēlās augšup trīsdesmit, četrdesmit rokas, pat garīdzniekiem.

143 Uz brītiņu esiet ļoti godbijīgi. Tagad padomājiet patiešām nopietni: “Dārgais Dievs, es šovakar varu iet bojā nelaimes gadījumā. Es varu nomirt no sirdslēkmes. Kādu rītu es varu izsaukt ārstu, viņš atnāks, un mans pulss sitīs pēdējos sitienus; ar mani ir cauri. Es spiežu vaigu spilvenos, saucu: “Ak Dievs! Ak Dievs! Ak Dievs!” Saprotat? Tā sirds izdara savu pēdējo sitienu. Tu pienāc pie tām varenajām durvīm. Tu nekādā gadījumā neiziesi ārā, ja vien tu nebūsi piedzimis no augšas no Dieva Gara. Tu nekad neiziesi pa tām, ja vien tevī nav kaut kas, pēc tam, kad tu piedzimi no Dieva Gara, kas ir izsalcis un izslāpis, lai dotos tālāk ar Dievu. Tam ir jābūt. Saprotat? Tu esi bērns uz zemes, zemes dzīlēs, un joprojām gaidi, lai piedzimtu Dieva valstībā, kur Viņš ir aizgājis, lai sagatavotu tev citu ķermeni; tas ir pilnīgs ķermenis.

Un tā, patiešām dziļi padomājiet un palūgsim kopā.

144 Dārgais Dievs, es zinu, ka tas ir ierakstīts tajā grāmatā, tas varenais ieraksts! Mēs esam maldījušies zinātnē, Kungs, pietiekami daudz, lai tas pamodinātu mūs realitātei – zināt, ka katra mūsu kustība, ko mēs veicam, atkal un atkal apiet apkārt pasaulei, tajā pašā mirklī, kad mēs to veicam. Mēs saprotam to caur televīziju. Mēs patiešām apzināties, Tēvs, ka tā televīzija nerada attēlu; tā tikai pārraida tās vibrācijas caur cauruli, kas izveido attēlu. Pat mūsu valkāto drēbju krāsa ir redzama caur ētera viļņiem gaisā, tā vibrācija pa visu pasauli. Tad kā mūsu māsa šādās drēbēs, ar šādu uzvedību, un pat nealkst; izkrāsotas sejas, apgriezti mati...

Kalpotāji, kas ieiet teoloģijā, kaut kādā seminārā un pārņem visādus cilvēciskus vārdus, kas padara caur viņu tradīcijām...padara Dieva baušļus cilvēkiem neefektīvus. Ar savām tradīcijām, sakot, ka viņiem ir jāpieder draudzei, un tas arī viss.

Ak, Dievs, vai viņi saprot, ka katrs vārds, ko mēs sakām, ka ir zinātniski pierādīts, ka tas ir ierakstīts? Un tas sākas, kad mēs sākam dzīvot uz šīs zemes. Tas beidzas, kad mēs nomirstam; un tas tiek ielikts Dieva albumā, lai atkal tiktu atskaņots tiesā.

Kā gan mēs no tā izbēgsim, no šī Dieva nosodošā sprieduma, ja tas viss ir tik skaidri parādīts mūsu priekšā, bet mēs joprojām to noraidām?

Ak, dārgais Dievs, šie vārdi nekad nemirst. Tie turpinās un turpinās. Šis ieraksts tiks atskaņots tiesas dienā. Tu redzi tās rokas, kas pacēlās augšup, Tēvs. Tas būs tur tiesas dienā. Arī tas, ko viņi domāja savās sirdīs, būs tur tiesas dienā.

145 Tagad, Tēvs Dievs, es prasu Tev kā Tavs kalps, es lūdzu, lai Tu aizvāc no Saviem ļaudīm visu netaisnību. *Netaisnību*: kad mēs zinām, ka mums tas būtu jādara, bet mēs to nedarām”. Dāvids sacīja: “Ja es savā sirdī turu netaisnību, tad Dievs uz manām lūgšanām neatbildēs.” Es lūdzu, Dievs, lai Tu aizvāc mūsu netaisnību, jo šis Vārds ir Tavs spogulis, kas parāda mums, cik ļoti mums pietrūkst, lai mēs būtu Ķēniņa dēli un meitas. Tēvs, es lūdzu, lai Tu izdari to šovakar.

146 Un padari to par altāri, jo altāris ir pilns ar cilvēkiem. Un uztaisi to altāri tur, uz krēsla, kur viņi atrodas, padari tās viņu sirdis par altāri. Lai pasaule aiziet no katra brāļa, māsas, kas ir šeit. Un lai šis mazais dzīvības dīglis, šis Dieva gēns, par kuru mēs tikko runājām, šī atribūts, kas atnāca no Dieva un ir izpausts šeit, lai pagodinātu un slavinātu Dievu... Dievs, aizvāc pasauli no turienes.

147 Par tiem pārējiem es nevaru lūgt, Kungs, jo “tā ir slimība uz nāvi”, un tur nav nekā, kas liktu viņiem kustēties. Bet tos, kas var kustēties, un zina, ka tas ir nepareizi, attīri šovakar viņu sirdis un dvēseles, Tēvs. Un lai viņi piepildās ar Tavu Garu un staigā Tavā gaismā.

148 Svētī šo dārgo, jauno, veselīgo, pēc izskata spēcīgo šejienes mācītāju, Kungs, šo jauno vīrieti, kuru, kā viņš teica, ietekmēja tas, ko viņš redzēja Tevi darām. Šis jaukais jaunais cilvēks, ak, Dievs, aizdedzini viņa dvēseli. Dāvā to, Kungs. Lai viņš pastāvīgi, visu laiku ir uzticams gans, lai barotu ganāmpulku, kuru Svētais Gars ir devis viņam pārraudzīt. Dāvā to, Kungs. Lai viņš negriežas ne pa labi, ne pa kreisi, ne uz kādu ticības mācību, nekur citur, bet lai no viņa mutes nāk tīrs Dieva

Vārds un tikai tas. Svētī viņu, Dievs, viņu un viņa tuviniekus, un viņa draudzīti šeit. Esi ar viņiem visiem, Tēvs.

149 Es uzticu to Tev, Tēvs. Sēkla ir iesēta. Lai tā nokrīt uz tās sēklas, kas bija iepriekšnoņemta dzīvībai, un izaug lieli, stipri kristieši šai sapulcei šeit un citām sapulcēm, no kurienes viņi nāk. Dāvā to, Kungs. Es uzticu to Tev Jēzus Kristus, Dieva Dēla, Vārdā.

Un Tēvs: “Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ, satriekts mūsu netaisnības dēļ; sods par mūsu mieru bija uzlikts Viņam; un ar Viņa brūcēm mēs tikām dziedināti.”

150 Es redzēju, kā pirms dažām minūtēm pa durvīm ienāca kāda nabaga nervoza sieviete. Un, ak, Dievs, cik lielas lietas ir notikušas viņas ģimenē, kā Tu esi izpaudis Sevi! Es lūdzu, Dievs, par šo sievieti. Paņem prom to visu dzīves pagātni, Kungs, un dziedini viņu šovakar. Lūdzu, Kungs! Paņem viņu pie Sevis.

151 Es redzu, ka šeit sēž bērniņi, Kungs, kuriem ir vajadzīga dziedināšana, pārējie. Es lūdzu, lai Tu dziedini viņus, Tēvs. Dāvā to. Lai Tavš lielais dziedinošais spēks atnāk un dziedina mūs, gan dvēseli, gan ķermeni.

152 Un tagad tiem, kas ir šeit draudzē vai ārpusē, kam ir vajadzīga dziedināšana, es vēlos, lai jūs paceļat roku, sakāt: “Man ir vajadzīga dziedināšana, Brāli Branham.” Izskatās, ka tie ir visi. Labi. Vai jūs ticēsiet, ka es esmu Kristus kalps? Sakiet: “Āmen.” [Sanāksme saka: “Āmen.”—Tulk.] Tādā gadījumā, es gribu, lai jūs uzliekat viens otram rokas. Vienkārši uzlieciet viens otram rokas. Jūs pacēlāt savas rokas, gan iekšpusē, gan ārpusē, jūs pacēlāt savas rokas, ka jūs ticat Dievam.

Jēzus Kristus Savā pēdējā rīkojumā pateica draudzei: “Ejiet pa visu pasauli un sludiniet Evaņģēliju visai radībai. Tas, kurš tic... Kas tic un tiek kristīts, tas tiks glābts. Kas netic, tas tiks pazudināts. Un šīs zīmes ies līdz tiem, kas tic: Manā Vārdā tie izdzīs ļaunos garus; tie runās jaunās mēlēs; ja tie pacels čūskas vai dzers nāvējošas lietas, tas tiem nekaitēs, bet...un, ja viņi uzliks rokas slimajiem, tie izveseļosies.” Un tā, to teica Jēzus. Atcerieties, to teica Viņš! Tā tam ir jābūt! Viņš nebūtu to teicis, ja nebūtu kāds, kas varētu šo Vārdu uztvert.

Tieši tāpat kā Marijas klēpis varēja uztvert to dīgli: “Jaunava taps grūta.” Tāpat kā varēja tikt radīta palma, ozols uz pakalna, to izdarīja Viņa Vārds.

Viņa Vārds var tikt uztverts tavā sirdī tieši tagad. “Es esmu ticīgs, Kungs. Šis vīrietis vai sieviete, kam ir uzlikta manas rokas, viņi cieš. Es nelūdzu par sevi, jo viņi lūdzas par mani. Es lūdzu par viņiem. Un, ak, Dievs, dziedini viņus. Un es esmu ticīgs, un mēs esam sapulcējušies kopā. Mums tikko kā mācīja, ka mēs bijām kopā ar Kristu, kad Viņš staigāja pa zemi, jo mēs esam daļa no Viņa Vārda. Mēs cietām kopā ar Viņu. Mēs asiņojām kopā ar Viņu. Mēs nomirām kopā ar Viņu. Mēs tikām apglabāti kopā ar Viņu. Mēs esam augšāmcēlušies kopā ar Viņu, un mēs kopā sēžam debesīs Kristū Jēzū. Tas lielais Ķēniņš sēž šeit, mūsu vidū, un es esmu šī Ķēniņa dēls vai meita. Un mana roka ir uzlikta uz šī Ķēniņa dēla vai meitas, kas lūdzas par mani, un es lūdzu par viņiem. Kungs, atbildi uz manu lūgšanu un dziedini šo Dieva dēlu vai šo Dieva meitu.

Kopā, tagad lūgsimies viens par otru.

153 Kungs Jēzu, mēs nākam pazemīgi, atzīstot savas kļūdas. Mēs nākam atzīstot, ka mēs esam pelnījuši slimības un nāvi, un bēdas, bet mēs pieņemam Tavu izpirkumu par mūsu grēkiem un mūsu slimībām. Un šovakar šie Dieva dēli un meitas, kas sēž šeit, dzird Vārda korekcijas un paceļ savas rokas, un vēlas tuvāku staigāšanu. Viņi šobrīd ir uzlikuši rokas viens otram, jo viņi tic, ka Tavš Vārds ir patiess. Viņi tic, ka mēs tagad esam augšāmcēlušies kopā ar Kristu, sēžam kopā ar Viņu debesīs. Viņi ir uzlikuši savas rokas viens otram, lūdzas viens par otru.

Tu sacīji: “Ticības lūgšana izglābs slimo, un Dievs viņu uzcelš; un, ja viņš ir izdarījis kādu grēku, tas viņam tiks piedots. Atzīstiet viens otram savas kļūdas, lūdzieties viens par otru, lai jūs tiktu dziedināti. Jo daudz spēj dedzīga taisna cilvēka lūgšanu, darbodamās savā spēkā.” Ak, mūžīgais Dievs, uzklausi Savu kalpu lūgšanu.

Un tā, ir arī rakstīts: “Ja ļaudis, kas ir nosaukti Manā Vārdā, sapulcēsies kopā un lūgsies, tad Es uzklausišu no debesīm!” Ak, Dievs, uzklausi šovakar no debesīm šo savu bērnu lūgšanu. Atsūti

Svēto Garu leļup uz šo auditoriju, it kā spēcīgs vējš pūstu. Un mēs atnesam šos cilvēkus Dieva priekšā.

154 Sātan, tu esi sakauts. Tu esi sakauts radījums. Jēzus Kristus uzvarēja tevi Golgātā. Tev nav nekādas varas. Tu blefo. Šovakar mēs tevi izaicinām. Jēzus Kristus Vārdā, izejiet ārā no šiem cilvēkiem šeit, jūs, slimības un kaites, un lai viņi aiziet brīvi Jēzus Kristus, Dieva Dēla, Vārdā.

155 Aleluja! Sajūti Dieva godību! Sajūti, ka jūsu lūgšana ir uzklāsīta! Vai jūs ticat, ka Dievs ir atbildējis cilvēkam, kurš sēž jums blakus? Cik daudzi tam tic? Paceliet savu roku? [Sanāksme priecājas–Tulk.] Te nu tas ir. Ak, brīnišķīgi!

Viņu mīlu es...

Tagad ar paceltām rokām, dziediet to Viņam no visas sirds.

Jo Viņš pirmais mani mīlēja...

Vai jūs patiešām tā domājat, no visas sirds?

156 Cik daudzi no jums jūt, ka Dievs ir piedēvis jūsu nelikumības, tās lietas, ko jūs esat darījuši? Un no šī vakara un turpmāk: “Ak, Dieva Jērs, es apsolu staigāt pareizi. Es staigāšu, godinot to Vārdu, kurā es esmu nosaukts, kristietis, Kristum līdzīgs. Es pacelšu savas rokas, Dievs. Šovakar es no jauna veltu sevi Tev. Es staigāšu tajā gaismā.” Āmen.

*Mēs staigāsim gaismā, tā ir brīnišķīga gaisma,
Kas žēlastības rāsas lāsēs mirdz.
Spīd mums visapkārt, dienā un naktī,
Jēzus, šīs pasaules gaisma.*

*Mēs staigāsim gaismā, tā ir brīnišķīga gaisma,
Tā nāk, kur rāsas lāsēs...(Kur Viņš ir aizgājis sagatavot mums vietu.)*

*Spīd mums visapkārt, dienā un naktī,
Jēzus, šīs pasaules gaisma.*

*Nāciet un pasludiniet jūs, gaismas svētie,
Jēzus, šīs pasaules gaisma;
Patiesība un žēlastība ir Viņa Vārds,
Jēzus, šīs pasaules gaisma. (Ko jūs darīsiet tad?)*

*Mēs staigāsim gaismā, tā ir brīnišķīga gaisma,
Kas žēlastības rāsas lāsēs mirdz.
Spīd mums visapkārt, dienā un naktī,
Jēzus, šīs pasaules gaisma.*

Ak, vai tad jūs nejutaties pilnībā izberzti, nejutaties labi? Ak vai! Paspiedīsim rokas, kamēr mēs atkal dziedāsim.

*Mēs staigāsim gaismā, tā ir brīnišķīga gaisma,
Kas... (Lai Dievs tevi svētī, brāli) ...žēlastības rāsas lāsēs mirdz.
Spīd mums visapkārt, dienā un naktī,
Jēzus, šīs pasaules gaisma.*

Vienkārši aizvērsim mūsu acis un nodungosim to. Mēs uzvedamies kā bērni. Mēs esam bērni.

*Ak, tā ir brīnišķīga gaisma,
Kas žēlastības rāsas lāsēs mirdz.
Spīd mums visapkārt, dienā un naktī,
Jēzus, šīs pasaules gaisma.*

Vai tad jūs Viņu nemīlat? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.]

*Ticībā uz Tevi raugos,
Tu, ak, Jērs no Golgātas.*

Vienkārši aizveriet savas acis un dziediet to. Pielūdziet Garā.

*Glābējs Dievišķais;
Uzklausī, kad lūdzos es,
Paņem visus grēkus prom.
Un no šīs dienas ļauj man
Pilnīgi Tev piederēt!*

*Kad pa dzīves tumšo labirintu eju
Un nelaiimes man apkārt vairojas,
Ak, esi Pavadonis mans.
Pavēli, lai tumsa dienā pārvēršas,
Aizdzen visas bēdu bailes prom,
Un no Tevis nomaldīties,
Neļauj man nekad.*

157 Ak vai! Es zinu, ka es esmu vecmodīgs puisis. Man patīk... Es domāju, ka to vispār nevar salīdzināt ar tiem jaunajiem saraustītajiem, netīrajiem, rokenrolīgajiem atradinājumiem. Tie senie dzejnieki, kas rakstīja šīs dziesmas, Svētais Gars pieskārs tai rakstāmspalvai, sāka rakstīt. Ak vai! Es aizdomājos par Ediju Pironetu un visiem tiem diženajiem; par Faniju Krosbiju: “Neej garām, dārgais Jēzu, klausī manu pazemīgo saucienu.”

158 Reiz viņi mēģināja viņu dabūt. Viņa nedarīja... nedarīja kā pentakostu Elviss Preslijs, nepārdeva savu pirmdzimtību par kadiljaku virumu. Viņa... Atnāca pie viņas un gribēja, lai viņa uzraksta... uzraksta pasaulīgas dziesmas. Viņa sacīja: “Es to ne par ko nedarītu.”

Sacīja: “Nu, tu esi akla. Kad tu nokļūsi debesīs, kā tu Viņu pazīsi?”

Viņa pagriezās, iedvesma; un viņa sacīja:

Es Viņu pazīšu, es Viņu pazīšu,

Un izpirkta pie Viņa sāniem stāvēšu.

Es Viņu pazīšu, es Viņu pazīšu (kā?)

Pēc naglu rētām Viņa... (Citiem vārdiem: “Ja es Viņu neredzēju, es jutīšu Viņa roku.”)

Es Viņu pazīšu, es Viņu pazīšu,

Un izpirkta pie Viņa sāniem stāvēšu.

Es Viņu pazīšu, es Viņu pazīšu

Pēc naglu rētām Viņa rokā.

159 Vai tas neliek jums Viņu mīlēt? Viņš ir aizgājis, lai sagatavotu mums vietu. “Un, ja Es aiziešu un sagatavošu vietu, tad Es atkal atgriezīšos, lai uzņemtu jūs pie Sevis.”

160 Mazie bērniņi, kas esat dzemdību sāpēs, pakļaujieties Dieva baušļiem. Un mācītājs...lūk, ja neviens no jums nav kristīts, ūdens būs gatavs. Un...un piederība draudzei vai ko nu jūs vēlaties darīt, vai ko nu jūs darāt. Ja jums nav kristības, Svētā Gara, šis ir tas vakars to saņemt. Vai tad jūs tam neticat? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.]

161 “Ak,” jūs teiksiet, ”brāli Branham, ir jau vēls, tu sludināji pārāk ilgi.”

Reiz Pāvils sludināja visu nakti tādu pašu vēstījumu. Un kāds mazs... Kāds jauns cilvēks nokrita no sienas un nositās. Un Pāvils, tik ļoti svaidīts ar tādu pašu vēstījumu, uzlika uz viņa savu ķermeni, un dzīvība atkal atgriezās viņā. Viņš joprojām ir Jēzus Kristus, tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

Vai tad jūs Viņu nemīlat? [Sanāksme saka: “Āmen.”–Tulk.] Vienkārši vēl reizi ar paceltām rokām: “Viņu mīlu es. Viņu mīlu es.”

Kur ir pianists? Tur...māsa, lūdzu, lai kurš tas būtu. Nospēlē mums akordu, lūdzu.

Cik daudzi Viņu mīl? Vienkārši paceliet roku un sakiet: “Es tiešām Viņu mīlu. Es vienkārši mīlu Viņu no...no visas sirds. Es Viņu mīlu.”

162 Tagad vienkārši nodziedāsim to Dieva godam. Un tā, mūsu acis ir aizvērtas, mūsu rokas ir paceltas pretim debesīm. “Viņu mīlu es. Viņu mīlu es.” Mēs esam pielūgsmē. Kad tu šādi sludini un cērt, un plēs, un rauj, šis ir tas balzams, ko ielej Dievs, vienkārši dziedina. “Ir balzams dvēselei Gileādā.” Tagad nodziedāsim to. Nospēlē mums akordu.

Viņu mīlu es, Viņu mīlu es,

Jo Viņš pirmais mani mīlēja.

Un glābšanu man Golgātā

Viņš nopirka.

163 Un ja... “Pēc tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība vienam pret otru.” Tā tas ir. Ja mēs nespējam mīlēt viens otru, ko mēs redzam, kā gan mēs mīlēsim Dievu, kuru mēs neredzam.

Viņu mīlu es...

164 [Brālis Branhams runā ar kādu brāli uz platformas–Tulk.] Lai Dievs tevi svētī. [Brālis saka: “Būt šeit šovakar ir patiešams gods no debesīm.”] Paldies tev, brāli. [“Tas ir patiešām jauki.”] Nu, es domāju, ka draudze, ikviens bija stiprināts. Vai ne? [“Jā, patiešām.”] Lai Dievs tevi svētī, brāli Būn. Es nododu sanākušos tev. Lai Dievs tevi svētī.

TAS, KAM IR JĀNOTIEK

(Things That Are To Be)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1965. gada 5. decembrī Rialto, Kalifornijas štatā, ASV. Svētruna ar numuru 65-1205 ilgst 2 stundu un 3 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2024. gadā.